

காஞ்சீபுரம் மாவட்டத் தொல்லியல் கையேடு

பதிப்பாசிரியர்

முனைவர் சீதாராம் குருமூர்த்தி இஆப.,
முதன்மை ஆணையர்

ஆசிரியர்

இரா. சிவானந்தம்

கல்வெட்டாய்வாளர்

சென்னை

வெளியீடு :

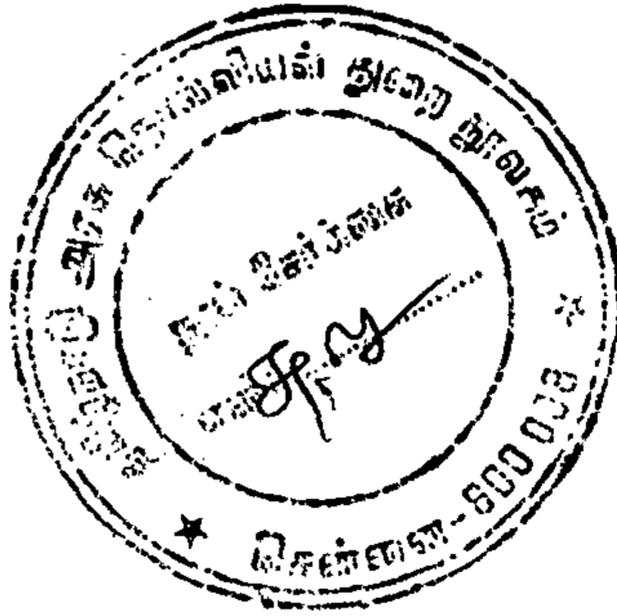
தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல்துறை

சென்னை - 600 008.

2008

BIBLIOGRAPHICAL DATA

Title	: Kanchipuram Mavattath Tholliyal Kaiyedu
Editor	: Principal Commissioner of Archaeology
Author	: R. Sivanantham, Epigraphist
Copy right	: T.N. State Dept. of Archaeology
Subject	: History
Language	: Tamil
Edition	: First
Publication No.	: 197
Year	: 2008
Type Point	: 11 pt
No. of Pages	: 300
Paper used	: 80 Gsm Maplitho
Type Setter	: Gangarani Kaniniyagam Royapettah, Chennai - 600 014. Ph : 2861 3747
Printer	: TAMCOS Royapettah, Chennai - 600 014.
Publisher	: State Dept. of Archaeology Tamil Valarchi Valaagam Halls Road, Egmore, Chennai - 600 008.
Price	: Rs. 116/-

முன் அட்டை : சொக்கீஸ்வரர் கோயில், காஞ்சிபுரம்
பின் அட்டை : தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல் துறை பாதுகாக்கும்
காஞ்சிபுரம் மாவட்ட மரபுச் சின்னங்கள் - 12
அட்டைப்பட வடிவமைப்பு : மு.த. ஸ்ரீதரன், நிழற்படமெடுப்பவர்
பா. வளர்மதி, நேர்முக உதவியர்

இத்தொல்லியல் கையேட்டினை உருவாக்குவதில் பெரும் பங்காற்றிய இத்துறை கல்வெட்டாய்வாளர் திரு. இரா. சிவானந்தம் மிகுந்த பாராட்டுக்குரியவர். இந்நூலுக்குரிய நிழற்படங்கள் மற்றும் அட்டை வடிவமைப்பினைச் செய்த நிழற்படமெடுப்பவர் திரு. மு.த. ஸ்ரீதரன், இந்நூல் வெளிவருவதற்குப் பணியாற்றிய கல்வெட்டாய்வாளர்கள் திருமதி அர. வசந்த கல்யாணி மற்றும் திரு. கி.சு. சம்பத் ஆகியோரும் பாராட்டுக்குரியோர்.

இத்துறையின் வளர்ச்சிக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளித்து இத்துறை வெளியீடுகளுக்கு நிதி உதவி நல்கிய தமிழ்நாடு அரசிற்கு என் மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

தொல்லியல் ஆர்வலர்கள், ஆய்வாளர்கள், மாணவர்கள் மற்றும் பொதுமக்கள் இக்கையேட்டினை வரவேற்றுப் பயன்பெறுவர் என்பது என் நம்பிக்கை.

சீதாராம் குருமுர்த்தி

முதன்மை ஆணையர்
தொல்லியல் துறை

20-3-2008

சென்னை - 8.

இந்நூல் வெளியிட நிதியுதவி அளித்த தமிழக அரசுக்கும், இந்நூல் சிறப்புற வெளிவர உதவிப் புரிந்த தொல்லியல் துறை முதன்மை ஆணையர் முனைவர் சீதாராம் குருமூர்த்தி, இஆப அவர்களுக்கும் மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இந்நூலில் தேவையான திருத்தங்கள் செய்தளித்த இத்துறை மேனாள் தொல்லியல் துணைக் கண்காணிப்பாளர் முனைவர் நா. மார்க்கியகாந்தி, ஆலோசனைகளை வழங்கிய முனைவர் சு. இராசகோபால், பதிவு அலுவலர், திருச்சி, முனைவர் ஆ. பத்மாவதி, மேனாள் கல்வெட்டாய்வாளர், இந்நூலிற்கு தொடக்க நிலையில் பணியாற்றிய மேனாள் தொல்லியல் அலுவலர் திரு. ச. கிருஷ்ணமூர்த்தி, நிர்வாக உதவியளித்த உதவி இயக்குநர் திருமதி சு. சீதாலட்சுமி ஆகியோருக்கும் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இரா. சிவானந்தம்

கல்வெட்டாய்வாளர்

உள்ளடக்கம்

வரலாற்றுப் பின்னணி

1. தொல்பழங்காலம்	-	11
2. சங்க காலக் காஞ்சி	-	16
3. பல்லவர்	-	20
4. சோழர்	-	36
5. விஜயநகர அரசு	-	54

வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க இடங்கள்

6. மதுராந்தகம் வட்டம்	-	65
7. செய்யூர் வட்டம்	-	77
8. திருக்கழுக்குன்றம் வட்டம்	-	83
9. செங்கல்பட்டு வட்டம்	-	110
10. தாம்பரம் வட்டம்	-	125
11. உத்தரமேரூர் வட்டம்	-	130
12. காஞ்சிபுரம் வட்டம்	-	147
13. திருப்பெரும்புதூர் வட்டம்	-	180

காஞ்சிபுரம் மாவட்டத்தில் அகழாய்வு நடைபெற்ற இடங்கள்

- 197

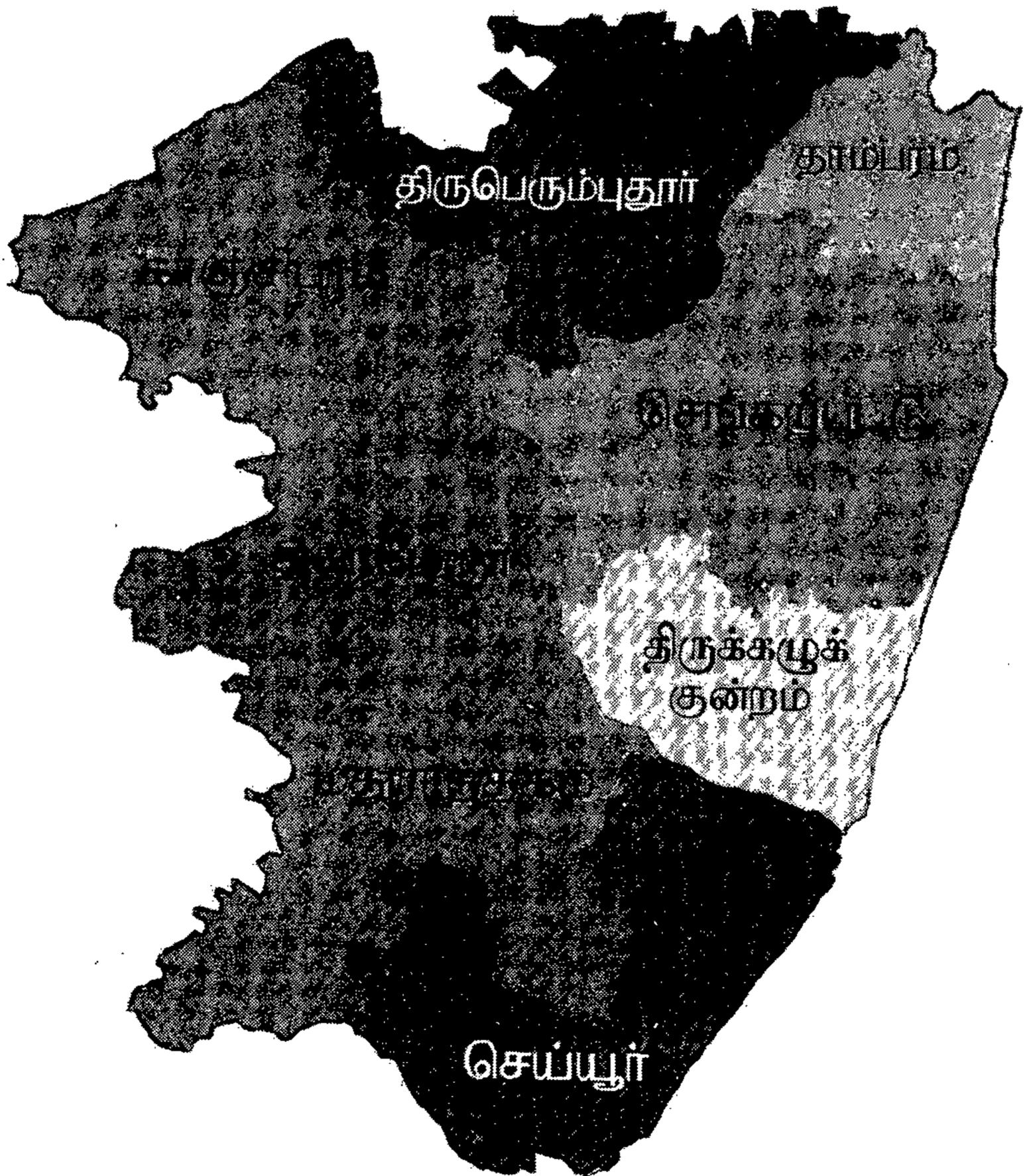
செய்தித் தொகுப்புகள்

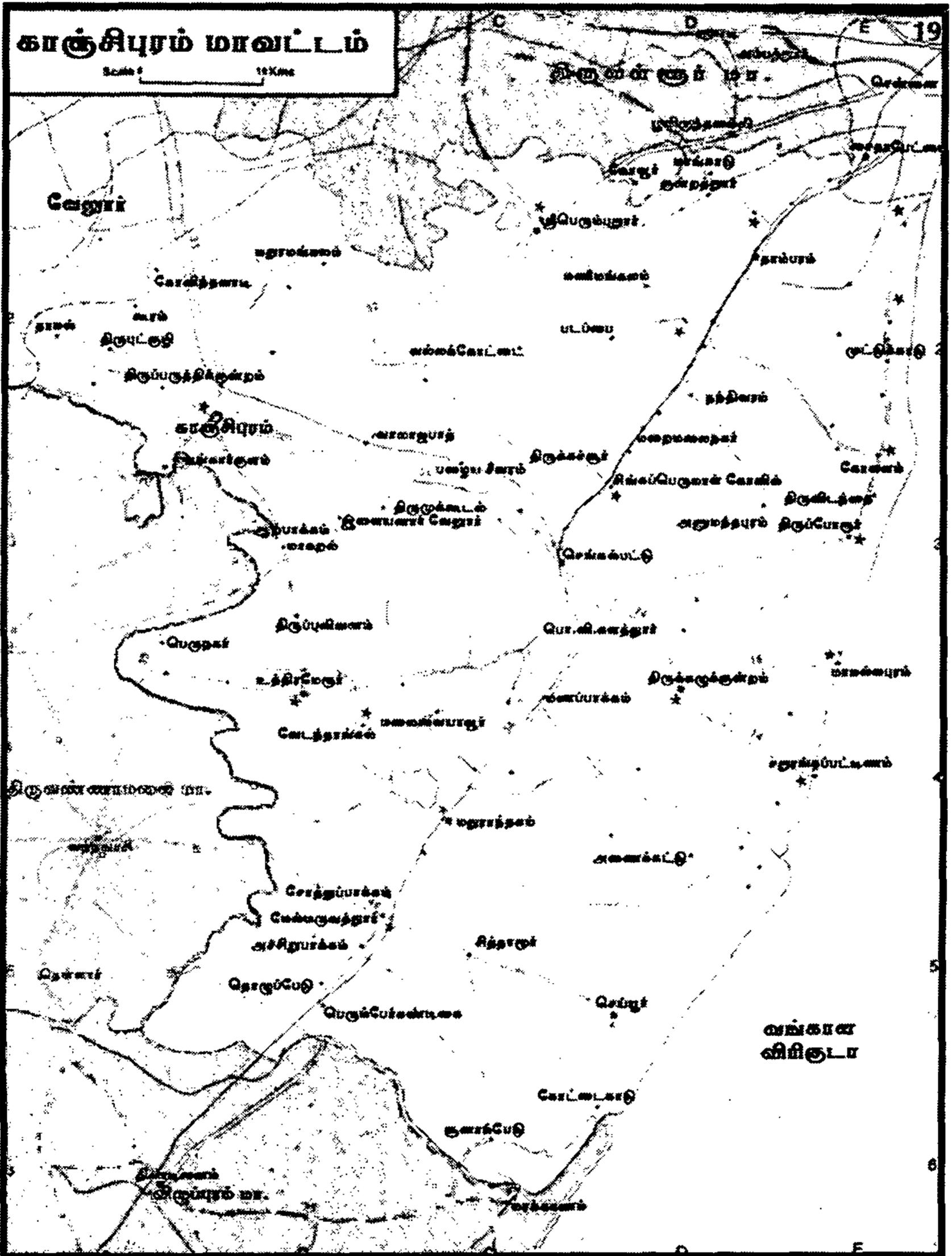
- 211

நிழற்படங்கள்

- 256

தமிழ்நாடு காஞ்சிபுரம் மாவட்டம்

வரலாற்றுப் பின்னணி

தொல்பழங்காலம்

எழுத்துச் சான்றுகள் தோன்றுவதற்கு முந்தைய காலத்தை வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலம் (Pre-historic Period) என்றும், எழுத்துக்கலை தோன்றி அதனை அடிப்படைச் சான்றாகக் கொண்டு விளங்கும் காலம் வரலாற்றுக் காலம் (Historic Period) என்றும், எழுத்துச் சான்றிருப்பினும் அவை படிக்கப்படாதிருக்கும் காலம் (Proto-historic Period) என்றும் அறிஞர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்தில் மனிதன் நாடோடி வாழ்க்கையை மேற்கொண்டான். வேட்டையாடுவதற்குக் கரடு முரடான கற்கருவிகளைப் பயன்படுத்தினான். எனவே இக்காலத்தைக் கற்காலம் (Stone Age) என்பர். கற்காலம் மூன்று பிரிவுகளைக் கொண்டது. அவை பழைய கற்காலம் (Palaeolithic Age), இடைக் கற்காலம் (Mesolithic Age), புதிய கற்காலம் (Neolithic Age) என்பதாகும். இந்தியாவில் பழைய கற்காலப் பண்பாடு சுமார் ஐந்து இலட்சம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே தோன்றியிருக்கலாம் என்பது டாக்டர் எச்.டி. சங்காலியாவின் கருத்தாகும்.

பழைய கற்காலம்

கற்காலத்தைச் சேர்ந்த ஏராளமான கற்கருவிகள் கோற்றலை ஆற்றின் பள்ளத்தாக்கிலும் அதன் கிளை ஆறான ஆரணியாற்றுப் படுகைகளிலும் கிடைக்கின்றன. இந்தியாவில் முதன்முதலாகத் தமிழ் நாட்டில் தான் பழங்கற்காலக் கருவிகள் கண்டு பிடிக்கப்பட்டன. 1863-இல் இராபர்ட் புரூஸ்புட் என்ற நிலவமைப்பியல் ஆய்வாளர் காஞ்சிபுரம் மாவட்டத்தில் பல்லாவரத்துக்கு அருகில் முதன் முதலாகக் கற்கருவிகளைக் கண்டுபிடித்தார். இதனைத் தொடர்ந்து திருவள்ளூர் மாவட்டம் பூண்டிருக்கே அத்திரம்பாக்கம் என்ற

ஊருக்கருகில் கோற்றலையாற்றுப் பள்ளத்தாக்கின் மேற்பரப்பாய்வில் அதிகமான கற்காலக் கருவிகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. 1962-64 ஆம் ஆண்டு மத்தியத் தொல்லியல் துறையும் 2003-04 ஆம் ஆண்டு தனியார் நிறுவனம் ஒன்றும் அப்பகுதியில் அகழாய்வுகள் மேற்கொண்டு பல அரிய செய்திகளை வெளியிட்டுள்ளன.

இந்தியாவின் பழைய கற்காலத்தை இரண்டு தொழில் முறைகளாகப் பிரித்துள்ளனர். வட இந்தியாவில் சோன் (Soan or Sohan) ஆற்றுப் பள்ளத்தாக்கில் கிடைக்கும் கற்கருவிகளைச் சோன் தொழில்முறை என்றும், தமிழ்நாட்டில் சென்னைக்கருகே கோற்றலையாற்றின் பள்ளத்தாக்குப் பகுதிகளில் கிடைக்கும் கற்கருவிகளைச் சென்னைத் தொழில் முறை (Madras Industry) என்றும் அழைக்கின்றனர்.

சென்னைக் கற்கருவிகளில் ஒருவகைக் கைக்கோடரிகள் மிக அதிகளவில் கிடைப்பதால் அதனைக் கைக்கோடரிப் பண்பாடு (Handaxe Culture) என்றும் அழைப்பர். இக்கற்கருவிகள் கூழாங்கல்லிலிருந்து (Quartzite) செய்யப்பட்டவை. இக்கூழாங்கல்லிலிருந்து மிக எளிதான முறையில் சில்லுகளைப் பெயர்த்துத் தெடுத்துக் கருவிகளை உண்டாக்கலாம்.

பழங்கற்கால மக்கள் நாடோடிகளாகவும் வேட்டையாடும் தொழிலையும் மேற்கொண்டிருந்தனர். இவர்கள் கற்களையும் உறுதியான மரக்கிளைகளையும் கருவிகளாகப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். நெருப்பின் பயனை அறிந்திருந்தனர். விலங்குகளின் தோலையும் மரப்பட்டைகளையும் ஆடைகளாகப் பயன்படுத்தினர். மலைக் குகைகளில் வாழ்ந்தனர். மேலும் இவர்கள் இறந்தவர்களை அடக்கம் செய்யும் வழக்கத்தினை அறிந்திருக்கவில்லை.

பழைய கற்காலக் கருவிகள் காஞ்சிபுரம் மாவட்டத்தில் பரந்தூர், புத்தூர், வதியூர், சேத்துப்பட்டு, மாகானியம், மன்னூர், ஓரசுடம், சாலமங்கலம், சிறுமாத்தூர், சிறுவஞ்சூர், ஸ்ரீபெரும்புதூர், தொல்லாழி, நன்மங்கலம், பல்லாவரம் ஆகிய இடங்களில் கிடைத்துள்ளன.

புதியகற்காலம்

நாடோடிகளாக வாழ்ந்த மக்கள் நாளடைவில் கூரை வேய்ந்த வீடுகள் அமைத்து வாழத்தொடங்கினர். பழைய கற்காலக் கருவிகளைப் போல் அல்லாமல் வழுவழுப்பான கூர்மையான கற்கருவிகளைச் செய்யத் தொடங்கினர். இக்கருவிகளைக் கொண்டு வேளாண்மை செய்யத் தொடங்கினர். தமிழகத்தில் சேலம், தருமபுரி, கிருஷ்ணகிரி ஆகிய மாவட்டங்களில் இப்பண்பாட்டுக் கருவிகள் காணப்படுகின்றன. மேலும் வேலூர் மாவட்டத்திலுள்ள பையம்பள்ளி அகழாய்வில் கண்டெடுக்கப்பட்ட கருவிகளைக் கொண்டு இப்புதிய பண்பாட்டின் சிறப்புகளை அறியமுடிகிறது.

இவர்கள் வேளாண்மைக்கு உதவும் விலங்கினங்களான ஆடு மாடுகளை வளர்த்தனர். கேழ்வரகு, பச்சைப்பயிறு, கொள்ளு ஆகிய தானியங்களைப் பயிர் செய்தனர். இக்காலத்தில் இறந்தவர்களைக் குழிதோண்டிப் புதைக்கும் மரபு தோன்றியுள்ளது. இம்மக்கள் இறந்தவர்களின் உடலை வீட்டிற்குள்ளேயே அல்லது வீட்டிற்கு அருகிலேயே புதைத்தனர்.

பெருங்கற்காலம்

புதிய கற்காலத்திற்கு அடுத்த நிலை இது. மக்கள் இறந்தவர்களைப் புதைக்கும் போது பெருங்கற்களைப் பயன்படுத்தி ஈமச்சின்னங்களை உருவாக்கினர். அதனால் இக்காலம் பெருங்கற்காலம் எனப் பெயர்பெற்றது. மேலும் இக்கால மக்கள் இரும்பைப் பயன்படுத்தத் தொடங்கியதால் “இரும்புக் காலம்” என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. பெருங்கற்கால ஈமச்சின்னங்கள் பல வகையாகக் கிடைக்கின்றன. அவை கல்திட்டை, கல்பதுக்கை, கற்கிடை, கல்வரிசை, தொப்பிக்கல், குடைக்கல், ஈமத்தாழி, ஈமப்பேழை, குடைவறை தாழ்வறை என்பவையாகும்.

கல்திட்டை என்பதில் தரைமட்டத்திற்குமேல் பெரிய கருங்கற்களைக் கொண்டு நான்கு புறமும் சுவர்போல் அமைத்து சதுரமான அல்லது நீள் சதுரமான அறை உண்டாக்கப்பட்டது. தரையைக் கற்கொண்டு சமப்படுத்தி மேல் பகுதி ஒரு பட்டைக் கல்லையோ அல்லது இரண்டு மூன்று பட்டைக் கற்களையோ கொண்டு மூடப்

பட்டது. இத்தகைய கல்திட்டைகள் காஞ்சிபுரம் மாவட்டத்தில் சானூர், பெரும்பேர் ஆகிய இடங்களில் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன.

நான்கு புறமும் நான்கு பலகைக் கற்களைப் பூமியில் ஊன்றி நிறுத்தி, ஓர் அறை உருவாக்கப்பட்டது. இப்பலகைக் கற்கள் ஒன்றோடு ஒன்றின் முனையும் ஒரு பக்கம் நீட்டி நிறுத்தப்பட்டு 'ஸ்வஸ்திக' வடிவத்தில் இருக்கும். இதன் மேற்பகுதியில் பெரிய பலகைக் கல்லால் மூடப்பட்டிருக்கும். இதன் மேல் மண் அல்லது கற்களைக் கொண்டு மேடு எழுப்பப்பட்டது. இத்தகைய ஈமச்சின்னங்கள் கல்பதுக்கை என்றழைக்கப்படுகிறது.

கற்கிடை என்பது ஆழமான குழியைத் தோண்டி அதனுள் ஈமத்தாழி அல்லது ஈமப்பேழை ஆகியவற்றோடு ஈமப்பொருட்களை வைத்து அதன் மீது மணல் அல்லது கற்கள் குவித்து வைக்கப்படும். இதனைச் சுற்றிக் கற்கள் கொண்டு வட்டமாக அமைக்கப்படும். இவ்வகை ஈமச்சின்னத்தினைக் கற்கிடை அல்லது கல்வட்டம் என்றழைப்பர். இவ்வகையான ஈமச்சின்னங்கள் காஞ்சிபுரம் மாவட்டத்தில் குன்னத்தூர், குன்னவாக்கம், சானூர், பல்லாவரம், பெரும்பேர் ஆகிய ஊர்களில் காணப்படுகின்றன.

ஈமத்தாழி என்பன கீழ்ப்பகுதி குவிந்தும் மேற்பகுதி அகன்ற வாயுடனும் தோற்றமளிக்கும் சுடுமண்ணாலான தாழிகளாகும். இவை ஆழமான குழியில் ஈமப்பொருட்களுடன் வைத்துப் புதைக்கப்பட்டன.

ஈமப்பேழை, சுடுமண்ணால் நீண்ட பெட்டி போன்ற அமைப்புடன் காணப்படும். இப்பேழையின் அடிப்பகுதி பல கால்களுடனும் மேல் உள்ள மூடிப் பகுதி ஆடு போன்ற விலங்கு உருவங்களையும் கொண்டிருக்கும். இவ்வகை ஈமச்சின்னங்கள் குன்னத்தூர், பெரும்பேர், சானூர் ஆகிய இடங்களில் காணப்படுகின்றன.

பெருங்கற்கால மக்கள் நாகரிக வாழ்க்கையை மேற்கொண்டனர் என்பதை இவ் ஈமச்சின்னங்களில் கிடைத்துள்ள பொருட்களைக் கொண்டு அறியமுடிகிறது. சுட்ட செங்கற்களைக் கொண்ட வீடுகளில் வாழ்ந்தனர் என்பது குன்னத்தூரில் மேற்கொண்ட அகழாய்வினால் தெரியவருகிறது.

குடிநீருக்காக உறைகிணறுகளைத் தோண்டியும் வீட்டிலிருந்த கழிவுநீரைச் சுடுமண் குழாய் மூலம் வெளியேற்றியுள்ளனர். அகழாய்வுகளில் மட்கலன்கள், இரும்பிலான பொருட்கள் அதிகம் கிடைப்பதால் இம்மக்கள் இத்தொழில்களையே முக்கியத் தொழில்களாகக் கொண்டிருந்தனர் எனத் தெரிகிறது. கருப்பு சிவப்பு மட்கலன்கள், கருப்பு மட்கலன்கள், சிவப்பு மட்கலன்கள், செம்பழுப்புப் பூச்சு என நான்கு வகை மட்கலன்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். வேட்டையாடுவதற்குப் பயன்படும் குத்துவாள், வேல்கள், முள்கொண்ட அம்பு முனைகள், ஈட்டிகள் போன்றவையும் வேளாண்மைக் கருவிகளான மண்வெட்டிகள், கொத்துகள், கோடரிகள், அரிவாள்கள், கடப்பாறைகள் ஆகியவையும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. வேளாண்மைத் தொழில் நாகரிக வளர்ச்சிக்கு அடிப்படையான தொழிலாகும். புதிய கற்காலத்தில் தொடக்க நிலையில் இருந்த வேளாண்மைத் தொழில் பெருங்கற்காலத்தில் சிறப்பான நிலையை அடைந்தது. இதனைக் காஞ்சிபுரம் மாவட்டத்தில் பெருங்கற்காலச் ஈமச்சின்னங்கள் காணப்படும் பகுதிகளுக்கு அருகே ஏரிகள் மற்றும் நீர்த்தேக்கங்கள் இருப்பதன் மூலமும் உறுதிப்படுத்தலாம்.

சங்க காலக் காஞ்சி

சங்க காலத் தமிழக வரலாற்றினை அறிவதற்குத் துணை நிற்பவை சங்க இலக்கியங்களாகும். பாண்டியர் தலைநகரான மதுரையைச் சங்க இலக்கியங்கள் மதுரை, கூடல் என்ற இருபெயர்களால் சுட்டுகின்றன. அதுபோல் தொண்டை நாட்டின் தலைநகரான காஞ்சியைச் சங்க இலக்கியங்கள் காஞ்சி, கச்சி என்ற இரு பெயர்களால் குறிப்பிடுகின்றன.

காஞ்சி, காஞ்சிபுரம், கஞ்சி, கஞ்சிபுரம், காஞ்சீ, காஞ்சீபுரம், காஞ்சி மாநகர், கச்சியம்பதி, சின்னக்காஞ்சி, சிவகாஞ்சி, விஷ்ணு காஞ்சி, ஜைனகாஞ்சி, புத்த காஞ்சி, காஞ்சனபுரம், காஞ்சீபுரி, அத்தியூர், திரு அத்தியூர், சம்பாபுரி, பல்லவேந்திரபுரி, முப்புவனவனம், காமபீடம், தபோமயம், மும்மூர்த்தி வாசம், துண்டிரபுரம், இலயசித்தூர், பிரமபுரம், விண்டுபுரம், சிவபுரம், சருவசித்திகரம், கன்னிகாப்பு, ஆதிபீடம், பிரளயசித்து, இந்துபுரம், மும்முடிஸ்வரம், காமகோட்டம், சகலசித்தி தாண்டகபுரம், சத்திய வ்ரத கேஷத்திரம் போன்ற பல்வேறு பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டுள்ளது இந்நகரம்.

இவற்றுள் காஞ்சி, காஞ்சிபுரம், காஞ்சி நாடு, கச்சி, கச்சிப்பேடு, கச்சிமாநகர் தவிர மற்றவை அனைத்தும் கி.பி. 6-ம் நூற்றாண்டிற்குப் பிறகு உருவான பெயர்களாகும்.

காஞ்சி என்ற சொல்லுக்குக் 'காஞ்சி' என்ற ஒருவகை மரம் (பூவரசு மரம்), மகளிர் இடையில் அணியும் மேகலை, நிலையாமை, மதில் என்ற பல பொருள்கள் உள்ளன. காஞ்சி மரங்கள் நிறைந்த பகுதி என்பதால் இப்பெயர் பெற்றது எனலாம்.

“வெயினுழை பறியாக் குயினுழை பொதும்பர்க்
குறுங்காற் காஞ்சி சுற்றிய நெடுங் கொடிப்
பாசிலைக் குருகின் புன்புறவரிப்பூ”

– இப்பெரும்பாணாற்றுப்படை பாடல் வரிகளில் காஞ்சியின் இயற்கை வர்ணனையில் ‘காஞ்சி’ மரங்கள் சூழ்ந்த என்ற குறிப்பு இதனை மேலும் வலுவூட்டுகிறது.

சங்க இலக்கிய ‘பத்துப்பாட்டு’ நூல்களில் ஒன்றான பெரும் பாணாற்றுப்படை திரையன் என்ற மன்னன் கச்சியைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி செய்தான் எனக் கூறுகிறது. திரையனிடம் சென்று பரிசில் பெற்று வரும் பாணன் ஒருவன் தன் எதிரில் கண்ட வறுமையில் வாடிய பெரும்பாணனை, திரையனிடம் சென்று பரிசில் பெற ஆற்றுப்படுத்துவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது. மேலும் திரையன் வீற்றிருந்த இடத்திற்குச் செல்லும் வழியின் சிறப்பையும், அவன் வீற்றிருந்த மூதூரின் சிறப்பையும், அவனின் விருந்தோம்பல் பண்பையும் விரிவாக எடுத்து இயம்புகிறது.

“அடங்காத் தானையோடு உடன்று மேல்வந்த
வொன்னாத் தெவ்வர் உலை விடத்தார்த்துக்
கச்சியோனே கைவண் தோன்றல்” பெரும். 418–420

“புலவுக் கடலுடத்த வானஞ் சூடிய
மலர்தலை யுலகத்துள்ளும் பலர் தொழ
விழவு மேம்பட்ட பழவிறன் மூதூர்” பெரும். 409–411

என்ற இப்பெரும்பாணாற்றுப்படை பாடல் வரிகள் திரையனை ‘கச்சியோன்’ எனவும் இவ்வூரை மூதூர் எனவும் சுட்டுகிறது.

கச்சிப்பேட்டு நன்னாகையார், கச்சிப்பேட்டு இளந்தச்சனார், கச்சிப்பேட்டுப் பெருந்தச்சனார், கச்சிப்பேட்டுக் காஞ்சிக் கொற்றனார் ஆகிய சங்ககாலப் புலவர்கள் கச்சி, காஞ்சி ஆகிய இவ்வூர்களில் வாழ்ந்தவர்கள் ஆவர்.

இப்புலவர்களில் கச்சிப்பேட்டுக் காஞ்சிக் கொற்றனார் என்பவர் பெயரில் உள்ள காஞ்சி கச்சியை அடுத்துள்ள ஊர் என்பதைக் குறிக்கிறது. எனவே கச்சி, கச்சிப்பேட்டு, கச்சிப்பேட்டுக் காஞ்சி என்ற இம்மூன்று பெயர்களையும் அணுகும்போது கச்சி என்பது ஊர், இவ்வூரின் புறப்பகுதி கச்சிப்பேட்டு, கச்சிப்பேட்டின் அருகிலிருந்த ஊர் காஞ்சி என்பதாகும் என முனைவர் கு. பகவதி ‘காஞ்சிபுரம் கி.பி. 6-ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முன்’ என்ற தனது நூலில் குறிப்பிடுகிறார். மேலும் கச்சி, காஞ்சி, ஆகிய இரு சொற்களும் தமிழ்ச் சொற்களே

யாகும். இவை இயற்கை காரணமாக இடப்பட்ட ஊர்ப் பெயர்களாகும். கச்சி ஒரு மூதூர் எனவும், கச்சி சங்ககால அரசன் திரையனின் தலைநகர் என்றும், காஞ்சி மக்கள் வாழ்ந்த பகுதியாக விளங்கியது எனவும் கச்சி வணிகத்திலும், காஞ்சி புலமை வளர்ச்சியிலும் சிறப்புற்றுத் திகழ்ந்தது என மேலும் விரிவாகத் தனது நூலில் எடுத்துரைத்துள்ளார்.

பல்லவர்களே காஞ்சியைத் தலைநகராகக் கொண்டு முதன் முதலாக ஆட்சி செய்யத் தொடங்கியுள்ளனர். வேலூர்ப்பாளையம் செப்பேடு குமாரவிஷ்ணு காஞ்சியை வென்றதாகக் கூறுகிறது. மேலும் ஸ்கந்த சிஷ்யன் என்பவன் சத்தியசேனன் என்ற அரசனிடமிருந்து பிராமணர்களுக்குரிய கடிகையைக் கைப்பற்றியுள்ளான் என்றும் தெரிவிக்கிறது. எனவே பல்லவர் கடிகை அமைந்திருந்த காஞ்சியில் முடிசூட்டிக் கொண்டு ஆட்சி செய்துள்ளனர். யுவான் சுவாங் தனது பயணக் குறிப்பில் வடநாட்டுப் பல்கலைக் கழகங்களையும் காஞ்சியிலிருந்த பல்கலைக் கழகத்தையும் அதனின் நூலகத்தைப் பற்றியும் சிறிது விளக்கியுள்ளார்.

**‘கச்சிப் பல தளியும் ஏகம்பத்தும்
கயிலாத நாதனையே காணலாம்’**

எனக் கச்சி ஏகாம்பரநாதனைத் திருநாவுக்கரசர் புகழ்ந்துள்ளார் மேலும்,
செவ்வியைப் பாகம் கொண்டார் சேந்தனை மகனாகக் கொண்டார்
மல்லிகை கண்ணியொரு மாமலர் கொன்றை சூடிக்
கல்வியிற் கரையிலாத காஞ்சி மாநகர் தன் உள்ளால்
எல்லியை விளங்க நின்றார் இலங்கு மேற்றளியனாரே 4-431

எனக் காஞ்சியின் கல்வி வளத்தினைப் பற்றித் திருநாவுக்கரசர் தனது பாடலில் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். இவரும் கச்சி, காஞ்சி ஆகிய பகுதிகளைக் கூறி காஞ்சி கல்வியிற் சிறந்திருந்ததை விளக்கியுள்ளார்.

சங்க இலக்கியங்களில் ‘காஞ்சி’ என்றும், மணிமேகலை காஞ்சி நகர், காஞ்சி நாடு எனக் குறிப்பிட்டுள்ளதைத் தவிர, ‘காஞ்சிபுரம்’ என வழங்கவில்லை. பதஞ்சலி இவ்வூரினைக் ‘காஞ்சிபுரக’ என அழைத்ததற்குப் பின் பல்லவர் செப்பேடுகளே முதன் முதல் ‘காஞ்சிபுரம்’ என அழைக்கத் தொடங்கியுள்ளதை அறிய முடிகிறது.

‘ஆங்கவன் தானும் நின்னத்திற் கேதுப்
பூங்கொடி கச்சி மாநகராதனின்
மற்றும் மாநகர் மாதவன் பெயர்நாள்’

– மணிமேகலை 28 : 151 – 153

மூதூராக இருந்த கச்சி பின்னர் மாநகராக வளர்ச்சியடைந்துள்ளது.

‘..... நீடுகுழைக்
காந்தளஞ் சிலம்பிற் களிறு படிந்தாங்குப்
பாம்பணைப் பள்ளி அமர்ந்தோ னாங்கண்
வெயினுழை பறியாக் குயினுழை பொதும்பர்க்
குறுங்காற் காஞ்சி சுற்றிய நெடுங்கொடிப்
பாசிலைக் குருகின் புன்புற வரிப்பூ’

பெரும். 371-376

கச்சிக்குச் செல்லும் வழியில் இயற்கையை வர்ணிக்கும்போது திருவெஃகா இறைவன் பாம்பணையின் பள்ளிகொண்டிருந்த திருமாலைப்பற்றியும், அதனருகே இருந்த காஞ்சியையும் சிறப்பாகப் பெரும்பாணாற்றுப்படை எடுத்துரைக்கிறது. தற்போதைய பெரிய காஞ்சிபுரம் என்று அழைக்கப்படும் ஊர் அப்போது கச்சி எனவும், சின்ன காஞ்சிபுரம் என்று அழைக்கப்படும் பகுதி அப்போது காஞ்சி என அழைக்கப் பட்டிருக்கலாம்.

நீன்றவுருவின் நெடியோன் கொப்பூழ்
நான்முக ஒருவற் பயந்த பல்லிதழ்த்
தாமரைப் பொகுட்டிற் காண்வரத் தோன்றிச்
சுடுமண் ஓங்கிய நெடுநகர் வரைப்பின்

பெரும். 402-405

இவ்வூர் தாமரைப் பூவடிவம் கொண்ட ஊராக இருந்துள்ளது என மேலே காட்டிய உருத்திரங்கண்ணனார் பாடல் வரிகளால் அறிகிறோம். மேலும்,

ஏரியிரண்டும் சிறகா எயில் வயிறா
காடுடைய பீலி கடிகாவா - நீர் வண்ணன்
அத்தியூர் வாயா அணிமயிலே போன்றதே
பொற்றேரான் கச்சிப் பொலிவு’

என்ற இத் தனிப்பாடல் இக்காஞ்சியை மயில் போன்றிருந்தது என வர்ணிக்கிறது.

பல்லவர்

காஞ்சிபுரத்தைத் தலைநகராகக் கொண்டு தொண்டை மண்டலத்தையும் அதனைச் சுற்றியுள்ள நாடுகளையும் கி.பி. 3-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி.பி. 9-ஆம் நூற்றாண்டு வரை சுமார் ஆறு நூற்றாண்டுகள் பல்லவர் ஆட்சி புரிந்துள்ளனர்.

பல்லவர் ஆட்சிக் காலத்தை வரலாற்று அறிஞர்கள் மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரித்துள்ளனர். தொடக்க காலத்திலிருந்து ஆறாம் நூற்றாண்டின் இடை வரை ஒரு பகுதி. ஆறாம் நூற்றாண்டின் இடையிலிருந்து எட்டாம் நூற்றாண்டின் இடைவரை உள்ளது இரண்டாவது பகுதி. எட்டாம் நூற்றாண்டின் இடையிலிருந்து ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு வரை உள்ளது மூன்றாவது பகுதியாகும்.

முதல் பிரிவில் உள்ள பல்லவ மன்னர்களைப் பற்றிய விவரங்கள் அதிகமாகத் தெரியவில்லை. இந்தக் காலத்தைச் சாசனங்கள் வழங்கிய காலம், சமஸ்கிருத சாசனங்கள் வழங்கிய காலம் என இருவகையாக பிரிக்கின்றனர்.

கி.பி. ஆறாம் நூற்றாண்டின் மத்தியில் சிம்மவர்மன் என்பவன் பல்லவ நாட்டை ஆட்சி செய்தான். அவன் மகன் சிம்ம விஷ்ணு சோழ நாட்டைப் பல்லவ அரசோடு இணைத்துக் கொண்டதுதான் பல்லவர் பற்றிக் கிடைக்கும் முதல் செய்தியாகும். அதிலிருந்து 8-ஆம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதி வரை சிம்ம விஷ்ணு வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் ஆட்சி செய்தனர். இதே காலகட்டத்தில் வாதாபியைச் சாளுக்கிய வம்சத்தினர் ஆட்சி புரிந்தனர். வடக்கே ஹர்ஷ வர்த்தனர் ஆட்சியும் தெற்கே மதுரையில் கடுங்கோன் தலைமையில் பாண்டியர் மீண்டும் தங்களது அரசை நிறுவியும் ஆட்சி செய்யத் தொடங்கினர்.

பல்லவரின் தோற்றம் குறித்துத் தெளிவான கருத்துகள் இல்லை. பல்லவர் தமிழகத்தைச் சாராதவர்கள் என்றும், தமிழகத்தைச் சார்ந்தவர்கள் என்றும் இருவேறு கருத்துகள் உள்ளன. பாரத்துவாஜ கோத்திரத்தைச் சார்ந்த பல்லவ வம்சத்தைச் சார்ந்தவன் ஒருவன் நாக அரசன் மகளை மணந்து ஆட்சிப் பீடம் ஏறியதாக இவர்களுடைய சாசனங்கள் தெரிவிக்கின்றன.

சோழ மன்னனான கிள்ளி என்பவன் நாகலோகம் சென்று நாக கன்னிகை ஒருத்தியை மணந்து அங்கே சில காலம் தங்கியிருந்தான். அவன் தனக்குப் பிறந்த பிள்ளைக்குத் தொண்டைக் கொடி ஒன்றினை அடையாளமாகக் கட்டி அவன் தந்தையான சோழ மன்னனிடம் சேர்க்கப் படகு மூலம் அனுப்பி வைத்தான். அது கடலில் மூழ்கவே, நீரில் மிதந்து வந்து கரை சேர்ந்த குழந்தையைத் தொண்டைக் கொடியின் அடையாளம் கண்டு சோழ மன்னன் எடுத்து வளர்த்துத் தன் நாட்டின் ஒரு பகுதிக்கு முடிசூட்டி வைத்தான். தொண்டைக் கொடியின் அடையாளத்தோடு வந்ததால் 'தொண்டைமான்' என்றும், கடல் திரையால் கரை சேர்ந்ததனால் 'திரையன்' என்றும் அவன் பெயர் பெற்றான். இந்த இளந்திரையன் காஞ்சியில் அரசாண்டான் எனத் தமிழ் இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

இதை வலுவூட்டும் வண்ணம் தளவானூரிலுள்ள முதலாம் மகேந்திரவர்மனின் தமிழ்க் கல்வெட்டொன்று அவன் தொண்டையந்தார் வேந்தன் எனக் குறிப்பிடுகிறது. இதிலிருந்து பல்லவர்கள் தொண்டைமான் என்ற விருதைச் சூட்டியிருந்தனர் என்பதை அறியமுடிகிறது.

இளந்திரையனின் தந்தையான சோழமன்னன் கிள்ளி மணந்த நாககன்னியின் பெயர் பீலிவளை என்றும், அவள் தந்தையின் பெயர் வளைவணன் என்றும் மணிமேகலை கூறுகிறது.

பல்லவர் தங்களைப் பிரம்மக்ஷத்திரியர் என அழைத்துக் கொண்டது பற்றிக் காசாக்குடிச் செப்பேடு தெரிவிக்கிறது. அவர்கள் தங்கள் வம்சத்தினர் விஷ்ணுவின் நாபிக் கமலத்திலிருந்து தோன்றிய பிரம்மாவிடமிருந்து அங்கிரஸ், பிரகஸ்பதி, சம்யு, பரத்வாசர், துரோணர், அசுவத்தாமன், பல்லவன் என்ற வரிசையிலே வந்தவர்கள் எனக் கூறிக் கொண்டவர்கள். அவர்களுடைய சாசனங்களில் இந்த முறையே காணப்படுகின்றது.

முற்காலப் பல்லவர்

கி.பி. 9-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த வேலூர்ப் பாளையச் செப்பேடு பல்லவ அரசு மரபினைரைப் பற்றிக் கூறுகிறது. அதில் வீரகூர்சன் என்பவன் நாகராஜன் மகளை மணந்துகொண்டு அரசைக் கைக்கொண்டான். அவனையடுத்து ஸ்கந்தவர்மன், மூன்றாம் அரசனாகக் குமார விஷ்ணு, நான்காம் அரசனாகப் 'புத்தவர்மன்' என்ற பெயர்களைக் குறிப்பிடுகின்றது. வாயலூரில் கிடைக்கும் கல்வெட்டிலும் பல்லவ அரசு மரபின் பட்டியலில் இந்நான்கு அரசர்களும் இதே வரிசையில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

பல்லவ சாசனங்களில் கிடைத்தவற்றுள் மிகவும் பழமை யானது மயிதவேலு செப்பேடுகள் ஆகும். பிராகிருத மொழியில் உள்ளது. அச்செப்பேடு சிவஸ்கந்தவர்மன் இளவரசனாக இருந்தபோது அளிக்கப்பட்டதாகும். செப்பேட்டு முத்திரையில் சிவஸ்கந்தவர்மன் என்று சமஸ்கிருதத்தில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. இதே மன்னனின் கி.பி. 8-ஆம் நூற்றாண்டில் வழங்கப்பட்ட மற்றொரு சாசனம் ஹிரஹத ஹள்ளிச் செப்பேடாகும்.

இவனே பல்லவ வம்சத்தின் முதல் அரசன் எனவும் இவன் ஸ்கந்தசிஷ்யன் எனப் பெயர் பெற்றிருந்தான் என்பதும் வரலாற்றாய் வாளர்களின் கருத்தாகும். இவனே காஞ்சியில் புகழ்பெற்றிருந்த கடிகையைச் சத்திய சேனனிடமிருந்து கைப்பற்றியுள்ளான். ஸ்கந்த சிஷ்யன் மகனான குமாரவிஷ்ணு காஞ்சியைக் கைப்பற்றினான் என்று வேலூர்ப் பாளையச் செப்பேடு தெரிவிக்கிறது. தந்தையின் ஆட்சியில் நடைபெற்ற போரில் இவனே முன்னின்று நடத்தி வெற்றி கொண்டதால் இவன் கடிகையைக் கைப்பற்றினான் என்று குறிப்பிட்டிருக்க வேண்டும்.

இந் நான்கு அரசர்களும் ஒரே வம்சத்தின் வழி வந்தவர்கள் எனலாம். ஸ்கந்தவர்மன் கி.பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் ஆட்சி செய்துள்ளான். இவ்வழி வந்த அரசர்களின் ஆட்சி கி.பி. 4-ஆம் நூற்றாண்டின் இடையிலே முடிவடைந்து விட்டது.

வேலூர்ப்பாளையச் செப்பேடு புத்தவர்மன் காலத்திற்குப் பிறகு விஷ்ணுகோபன் ஆட்சி செய்தான், இவனுக்குப் பின் சிம்மவர்மன் தோன்றினான் எனக் கூறுகிறது. இதிலே குறிப்பிடப் பட்டுள்ள

விஷ்ணுகோபனைப் பற்றிய செய்திகளை முழுமையாக அறியமுடியவில்லை.

பிற்காலப் பல்லவர்

பள்ளன் கோயில் சாசனத்தை வழங்கிய சிம்மவர்மன் வழிவந்தவர்கள் நானூறு ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்தனர். ஒன்றன் பின் ஒன்றாக இரு கிளைகளைச் சேர்ந்தவர்கள் இவர்கள். தந்தையின் காலத்திலேயே ஆட்சி நிர்வாகத்தில் பங்கு கொண்டிருந்த சிம்மவிஷ்ணுவின் தலைமுறையினர் ஒரு கிளையாகவும் இவனது தம்பி பீமவர்மன் தலைமுறை ஒரு கிளையாகவும் இந்த இரண்டு தலைமுறையினரும் ஆட்சி புரிந்தனர்.

பள்ளன் கோயில் சாசனம் மிக முக்கியமானது. ஓர் அரசனின் ஆணையைத் தமிழிலேயே தாங்கிய தமிழ்நாட்டுச் செப்பேட்டுச் சாசனங்களில் இதுவே முதலாவதாகும். இச் சாசனம் முதலாம் மகேந்திரவர்மனின் பாட்டனாகிய சிம்மவர்மனின் காலத்தியது. இச்செப்பேட்டின் சமஸ்கிருதப் பகுதியில் 'ஸ்வர்க்க' என்ற மங்கலச் சொல்லில் தொடங்கினாலும் தமிழ்ப் பகுதியில் 'ஸ்வஸ்திபூ' என்று பொதுவாக இடம்பெறும் மங்கலச் சொல்லில் தொடங்காமல் தூய தமிழில் 'கோவிசைய' என்ற சொல்லுடன் தொடங்குகிறது.

காஞ்சிபுரம் வைகுண்டப் பெருமாள் கோயில் உட்புறச் சுவர்களில் பல்லவ அரச வம்சத்தினரின் வரலாற்று நிகழ்வுகள் சிற்பங்களாகச் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளன.

சிம்மவர்மன் (கி.பி. 550 - 560)

பல்லவர் காலக் கல்வெட்டுகளில் மிகவும் பழமையானது ஆந்திர மாநிலத்திலுள்ள 'மஞ்சிக்கல்லு' என்னுமிடத்தில் கிடைத்துள்ள சிம்மவர்மனின் கல்வெட்டாகும். இது பிராக்ருத மொழியில் பிற்கால பிராமி எழுத்தில் அமைந்துள்ளது. திருவண்ணாமலை மாவட்டம் செங்கம் பகுதியில் சிம்மவர்மனின் ஆறாவது ஆட்சியாண்டைச் சேர்ந்த நடுகல் ஒன்று கிடைத்துள்ளது. சிம்மவர்மனின் பள்ளன் கோயில் செப்பேடு காஞ்சிபுரம் அருகே உள்ள திருப்பருத்திக்குன்றம் கோயிலுக்குத் தானம் அளித்துள்ள செய்தியைக் கூறுகிறது. அப்போதிருந்த வர்த்தமானேஸ்வரர்

கோயிலின் வழிபாட்டிற்காக வெண்குன்றக் கோட்டத்து பெருநகர் நாட்டு அமண் சேர்க்கை என்ற ஊரினையும், தாமர் என்ற ஊரில் பதினாறரைப்பட்டி நிலமும் பள்ளிச் சந்தமாக அளித்துள்ள செய்தியை அச்செப்பேடு கூறுகிறது. மேலும் இந்நிலங்கள் நந்தி சங்கத்தைச் சார்ந்த வஜ்ர நந்திக் குரவரின் பொறுப்பில் கொடுக்கப் பட்டுள்ளன.

சிம்மவிஷ்ணு (கி.பி. 555-590)

முதலாம் மகேந்திரவர்மன் தான் இயற்றிய 'மத்தவிலாசப் பிரகசனம்' எனும் நாடக நூலில் 'பல்லவ குலம் என்ற உலகைத் தாங்கும் குலமலை போன்றவன்; நுகர்ச்சிப் பொருட்கள் அனைத்தையும் உடையவன்; பல நாடுகளை வென்றவன்; வீரத்தில் இந்திரனையும், செல்வத்தில் குபேரனையும், அரசர்களுள் சிங்கத்தையும் போன்றவன்' எனப் பலவாறாகத் தனது தந்தையான சிம்மவிஷ்ணுவின் குணநலன்களைப் புகழ்ந்துள்ளான்.

சிம்மவிஷ்ணுவின் காலத்திய கல்வெட்டுகள் அனைத்தும் நடுகல் கல்வெட்டுகளாகும். இவை தமிழ் மொழியில் வட்டெழுத்துகளாக எழுதப்பட்டுள்ளன. இக்கல்வெட்டுகள் தருமபுரி மற்றும் செங்கம் பகுதிகளிலே கிடைத்துள்ளன. செங்கம் பகுதியில் கிடைத்துள்ள கல்வெட்டு இவனது 33-வது ஆட்சியாண்டைச் சார்ந்ததாகும். எனவே இவன் 33 ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்துள்ளான்.

சிம்மவிஷ்ணுவுக்குப் பின் அவனது தம்பி பீமவர்மன் முடிசூட்டப்பெற்றான் என்றும் பீமவர்மனுக்குப் பின் அவனின் மகன் புத்தவர்மன் பல்லவ அரசனாக விளங்கினான் என்றும் காசாக்குடிச் செப்பேடு கூறுகிறது. இச்செய்தி வேறெந்த சாசனத்திலும் காணப்படவில்லை. எனவே முதலாம் மகேந்திரவர்மன் முடிசூடப் பெறுவதற்கு முன்பு இவர்கள் தொண்டை மண்டலத்தை ஆட்சி செய்திருக்கலாம் அல்லது பல்லவ நாட்டின் ஒரு பகுதியை ஆட்சி செய்திருக்கலாம்.

முதலாம் மகேந்திரவர்மன் (கி.பி. 590 - 630)

பல்லவ அரசர்களில் மிகவும் பெருமையும் புகழும் வாய்ந்த முதல் அரசன் முதலாம் மகேந்திரவர்மனே. பல்லவ மரபில் மகேந்திரவர்மன் என்ற பெயருடைய முதல் அரசன் இவனே.

மகேந்திரவர்மனின் தலைநகரம் காஞ்சிபுரம். மகாகவி காளிதாசர் காஞ்சி மாநகரை 'நகரேஷு காஞ்சி' எனப் புகழ்கிறார். மகேந்திரவர்மனுடைய மனைவியருள் ஒருத்தி புவனமகாதேவி. இவ்விருவருக்கும் பிறந்த மகனே நரசிம்மவர்மன் எனும் மாமல்லனாவான். இம் மாமல்லனே மாமல்லபுரம் நகரை உருவாக்கியவன்.

முதலாம் மகேந்திரவர்மன் மிகச்சிறந்த வீரன், ஆரிய வர்த்தத்தை ஒரு குடையின் கீழ்க் கொண்டு வந்த ஹர்ஷ சக்கரவர்த்தியை தோற்கடித்த சாளுக்கிய மன்னன் இரண்டாம் புலிகேசி காஞ்சியின் மீது படையெடுத்து வந்தபோது காஞ்சியின் எல்லைக்கருகே உள்ள புள்ளலூரில் முதலாம் மகேந்திரவர்மன் அவனைத் தோற்கடித்து விரட்டியடித்தான்.

இவனது காலத்தில் பல்லவ அரசு வடக்கே வடபெண்ணையாற்றிலிருந்து தெற்கே புதுக்கோட்டைப் பகுதி வரை இருந்தது. தற்போதைய நெல்லூர் மாவட்டத்தின் தென்பகுதி, சித்தூர், காஞ்சிபுரம், வேலூர், திருவண்ணாமலை, கடலூர், விழுப்புரம், தஞ்சாவூர், திருச்சிராப்பள்ளி, புதுக்கோட்டை, சேலம் ஆகிய மாவட்டங்களை உள்ளடக்கியதாகும்.

மகேந்திரன் என்பது அவனது இயற்பெயராகும். போத்தரையன் என்பது பல்லவ மன்னர்களின் பட்டப்பெயராகும். மகேந்திர போத்தரையன் என்றே பல கல்வெட்டுகளில் தன்னைக் கூறிக்கொள்கிறான். மகேந்திரன் என்பது தவிர, மகேந்திரவர்மன், மகேந்திர விக்ரமவர்மன், மகேந்திர போத்தரசன் என பல பெயர்களில் அவன் அழைக்கப்படுகிறான். இதுமட்டுமின்றி இவனுக்குப் பல சிறப்புப் பெயர்கள் உள்ளன. அவையாவன : மகாப்பிடுகு, லலிதாங்குரன், குணபரன், மத்தவிலாசன், அவனிபாஜனன், சத்யசந்தன், புருஷோத்தமன், சத்துருமல்லன், சங்கீரணஜாதி, சித்திரக்காரப்புலி, சேத்தாகாரி, விசித்ரசித்தன், அலுப்தகாமன், கலகப்பிரியன், அபிமுகன், நரேந்திர போத்தரையன் என்பனவாகும்.

மகேந்திரவர்மன் பரிவாதினி என்கிற வீணையை மீட்டுவதில் வல்லவனாக விளங்கினான். இவனுடைய குடுமியான் மலைக் கல்வெட்டில் ஏராளமான இசைக் குறிப்புகள் காணப்படுவதால், இவன் சிறந்த இசைக் கலைஞனாக இருந்தான் எனலாம்.

மேலும் சங்கீரணம் என்ற ஒருவகைத் தாளத்தை அமைத்தவன் இவன். அதனால் இவன் 'சங்கீரண ஜாதி' என அழைக்கப்பட்டான்.

மகேந்திரவர்மன் காஞ்சிபுரம் ஏகாம்பரநாதர் கோயிலில் செங்கற்களால் கோயிலையும் அதன்முன் மண்டபத்தைக் கருங்கல்லாலும் அமைத்தான் என்று கருதப்படுகிறது. அத்தூணில் இவனுடைய சிறப்புப் பெயர்கள் அபிமுக, சித்ரகார புலி போன்றவை பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. இத்தூண்கள் தற்போது சென்னை அரசு அருங்காட்சியக வாயிலில் நடப்பட்டுள்ளன.

ஒரு பாறையைக் குடைந்து கோயிலை உருவாக்கும் பழக்கத்தைத் வடதமிழகத்தில் தோற்றுவித்தவன் மகேந்திரவர்மன் தான். தமிழகத்தில் மண்டகப்பட்டு குடைவரையே இவன் எடுத்த முதல் குடைவரைக் கோயிலாகும். இக்குடைவரையில் உள்ள கல்வெட்டு இக்கோயிலை செங்கல், மரம், உலோகம், சுண்ணாம்பு இல்லாமல் பிரம்மா, ஈஸ்வரன், விஷ்ணு ஆகியவர்களுக்கு விசித்திர சித்தன் என்னும் அரசனால் அமைக்கப்பட்டது எனத் தெரிவிக்கிறது.

மகேந்திரவர்மனின் குடைவரைகள் பெரும்பாலும் மலையின் உச்சியிலோ அடிவாரத்திலோ இல்லாமல் மலைச்சரிவில் நடு மலையில் குடையப் பெற்றிருக்கும். குடைவரைத் தூண்களில் இவனது பட்டப் பெயர்கள் பொறிக்கப்பட்டிருக்கும். கருவறையின் முன் வாயிற்காவலர் சிலைகள் காணப்படும்.

மகேந்திரவர்மன் கல்வெட்டில் வடமொழி கிரந்த எழுத்திலும் தமிழ்மொழி, தமிழ் எழுத்திலும் காணப்படுகின்றன. காஞ்சிபுரம் மாவட்டம் வல்லம் குடைவரையில் காணப்படும் மகேந்திரனின் கல்வெட்டு வருமாறு :

பகாப்பிடுகு லலிதாங்குரன் சத்ருமல்லன் குணபரன்
மயெந்திரப் பொத்தரசரு அடியான்
வயந்தப்பிரி அரசரு மகன் கந்தசெனன்
செய்வித்த தெவகுலம்

மேலும், இம்மன்னன் காலத்திய நடுகல் கல்வெட்டுகள் அனைத்தும் தமிழ் மொழியில் வட்டெழுத்தில் காணப்படுகின்றன.

மகேந்திரன் இசை, சிற்ப, சித்திரங்களில் மட்டுமின்றி நாடகத் துறையிலும் புலமை பெற்றவன். அவன் எழுதிய மத்தவிலாசப் பிரகசனம் என்ற நூலே அதற்குச் சான்றாகும். இந்நாடகம் கபாலிக, புத்தசமயத்தை ஆதரிக்கும் சிலரின் கபட ஆசைகளை நையாண்டி செய்யும் வண்ணம் இயற்றப்பட்டுள்ளது. இந் நாடகம் சிற்பமாக வடிக்கப்பட்டு காஞ்சிபுரம் தான் தோன்றீசுவரர் கோயில் சுவர்களில் காணப்படுகின்றன.

முதலாம் நரசிம்மவர்மன் (கி.பி. 630-668)

முதலாம் மகேந்திரவர்மனின் மகன் 'மாமல்லன்' என்ற சிறப்புப் பெயர் பெற்றவன். மாமல்லபுரம் நகரம் இவனால் நிறுவப்பட்டதாகும். முதலாம் நரசிம்மவர்மனுக்கு மாமல்லன், ஸ்ரீபரன், ஸ்ரீமேகன், ஸ்ரீநிதி, இரணஜயன் அத்யந்தகாமன், போன்ற விருதுப்பெயர்கள் கல்வெட்டுகளில் அறியலாம்.

இவனது பெயரைக் கொண்ட மாமல்லபுரம் துறைமுகம் கி.பி. 8-ஆம் நூற்றாண்டில் சிறந்து விளங்கியுள்ளது. இவனது காலத்திற்கு பின் இரண்டாம் நந்திவர்மன் காலத்தில் (730-795) வாழ்ந்த திருமங்கையாழ்வார் தனது பாடலில்

புலங்கொள் நிதிக் குவையொடு

புழைக் கைம்மாக் களிற்றினமும்

நலங்கொள் நவமணிக் குவையும்

சுமந்தொரங்கும் நான்றொசிந்து

கலங்களியங்கும் மல்லைக்

கடல்மல்லைத் தலசயனம்

வலங்கொள் மனத்தாரவரை

வலங்கொள் என் மடநெஞ்சே

என்று மாமல்லபுரம் சிறந்த துறைமுகமாக இருந்துள்ளதைத் தெளிவாகக் கூறுகிறார். இவனது படைத்தலைவராக இருந்த 'பரஞ்சோதி' என்பவரே நாயன்மார்களில் ஒருவரான 'சிறுத்தொண்டர்' எனச் சிறப்புப் பெற்ற சிவத் தொண்டர் ஆவார்.

முதலாம் மகேந்திரவர்மன் ஆட்சிக்காலத்தில் பல்லவ நாட்டின் மீது படையெடுத்த இரண்டாம் புலிகேசி புள்ளலூரில் தோற்கடிக்கப்பட்டு விரட்டியடிக்கப்பட்டான். பின்னர் இரண்டாவது முறையாக நரசிம்மவர்மன்மீது படையெடுத்து வந்த இரண்டாம் புலிகேசியின் படைகள் பரியளம், மணிமங்கலம், சூரமாரம் ஆகிய இடங்களில் தோற்கடிக்கப்பட்டது.

இதன் பின்னர் நரசிம்மவர்மனுடைய 18-ஆம் ஆட்சியாண்டில் (கி.பி. 642-643) மேலைச் சாளுக்கியத் தலைநகரான வாதாபியின் மீது படையெடுத்துச் சாளுக்கிய மன்னான இரண்டாம் புலிகேசியை வென்றான். இம்மாபெரும் வெற்றியின் காரணமாக நரசிம்மவர்மன் 'வாதாபி கொண்ட நரசிம்மவர்மன்' என்று அழைக்கப்பெறுகிறான். மேலும் 'வாதாபி கொண்ட நரசிங்க போத்தரையன்' என்ற பட்டமும் பெற்றிருந்ததைத் திருக்கமுக குன்றத்திலுள்ள இம்மன்னனின் தமிழ்க் கல்வெட்டும் தெரிவிக்கிறது.

இலங்கை நாட்டு இளவரசனாகிய மானவர்மனுக்கு உதவி செய்வதற்காகக் கடற்படையொன்றினை அனுப்பி மீண்டும் மானவர்மனை அரசனாக்கினான் என்பதைக் காசாக்குடிச் செப்பேடு கூறுகிறது.

இவனது ஆட்சிக் காலத்தில் யுவான் சுவாங் தமிழகத்துக்குப் பயணம் மேற்கொண்டுள்ளான். தனது நூலில் தக்காணத்தில் ஆட்சி புரிந்த இரண்டாம் புலிகேசி வடநாட்டுப் பேரரசனாகிய ஹர்ஷவர்த்தனரைப் போரில் முறியடித்த செய்தியைக் கூறுகிறான். காஞ்சிபுரத்தைக் 'காஞ்சிபுலோ' என்று குறித்துள்ளான். மேலும் புத்த விகாரங்கள் இருந்தன என்றும் புத்த சமய அறிஞர் தருமபாலர் காஞ்சியைச் சேர்ந்தவர் என்ற குறிப்புகளும் காணப்படுகின்றன.

இரண்டாம் மகேந்திரவர்மன் (கி.பி. 660-670)

மாமல்லனின் ஆட்சிக்குப் பின் இவன் இரண்டு ஆண்டுகளே ஆட்சிக் கட்டிலில் இருந்தான். காஞ்சியில் இருந்த கடிகையைச் சீர்த்திருத்தினான். இரண்டாம் புலிகேசியின் மகன் விக்கிரமாத்தித்தன் காஞ்சிக்குப் அடிக்கடி படையெடுத்து இரண்டாம் மகேந்திரனுக்குத் தொல்லை கொடுத்தான். இவர்களுக்கிடையே நடந்த போர்களில் ஒன்றில் இவன் இறந்திருக்கவேண்டுமென்று வரலாற்றறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். இவன் ஆட்சிக் கால நடுகல் கல்வெட்டுகள் இரண்டு

தருமபுரி மற்றும் செங்கம் பகுதியில் கிடைத்துள்ளன. இந் நடுகல் கல்வெட்டுகள் வட்டெழுத்தில் தமிழ்மொழியில் எழுதப்பட்டுள்ளன.

முதலாம் பரமேசுவரவர்மன் (கி.பி. 670 – 700)

இரண்டாம் மகேந்திரவர்மனுக்குப் பிறகு அவனுடைய மகன் முதலாம் பரமேசுவரவர்மன் பல்லவ அரசனாகப் பொறுப் பேற்று கி.பி. 670 முதல் 700 வரை ஆட்சி செய்தான். இரண்டாம் புலிகேசியின் மகனான முதலாம் விக்கிரமாதித்தன் தெற்கே காவிரி வரை தன் படைகளுடன் முன்னேறினான். எனினும் பரமேசுவரவர்மன் தன் படைகளைத் திரட்டி பெருவளநல்லூரில் நடைபெற்ற போரில் விக்கிரமாதித்தனைத் தோற்கடித்தான். வாதாபி வரை துரத்தி அந்நகரைக் கைப்பற்றினான். வாதாபி விக்கிரமாதித்தனின் பட்டப் பெயரான இரணரசிகன் என்ற பெயரால் இந்நகர் இரணரசிகபுரம் என்றழைக்கப்பட்டது. இரணரசிகபுரம் எனும் வாதாபியை வெற்றி கொண்டதால் முதலாம் பரமேசுவரவர்மன் தன்னை இரணரசிகபுரத்தைக் கைப்பற்றியவன் எனப் பட்டம் கொண்டான்.

முதலாம் பரமேசுவரவர்மன் கூரம் எனும் ஊரில் வித்யாவினீத பல்லவ பரமேஸ்வர கிருஹம் என்ற சிவன் கோயிலை எடுப்பித்து அதற்குப் பரமேஸ்வர மங்கலம் எனும் சிற்றூரைத் தானமளித்துள்ள செய்தியை அவனால் வெளியிடப் பட்ட கூரம் செப்பேடு கூறுகிறது.

இரண்டாம் நரசிம்மவர்மன் (இராஜசிம்மன்) (கி.பி. 695–728)

இராஜசிம்மன் என்ற விருதுப் பெயருடைய இரண்டாம் நரசிம்மவர்மன் கி.பி. 695 முதல் 728 வரை ஆட்சி செய்துள்ளான். இவனுடைய கல்வெட்டுகள் பெரும்பாலும் கிரந்த எழுத்துடன் கூடிய வடமொழியிலே காணப்படுகின்றன. இவனது காலத்தில் தான் தமிழகத்தில் சமஸ்கிருத மொழியைத் தேவநாகரி எழுத்தில் எழுதும் வழக்கம் உண்டாகியது. மேலும் தருமபுரிப் பகுதியில் கிடைக்கும் தமிழ் மொழியிலமைந்த நடுகல் கல்வெட்டுகள் வட்டெழுத்தில் எழுதப்பட்டுள்ளன. கடல் கடந்து லட்சத்தீவு முதலிய தீவுகளையும் இவன் ஆட்சி செய்துள்ளான்.

இவனது காலத்தில் பல்லவ நாடு பேரமைதியுடன் காணப் பட்டது. சிறந்த சிவபக்தனான இவன் சிவசூடாமணி என்று பட்டம் பூண்டவன். சைவ சித்தாந்தத் துறையில் பல நூல்களைக்

கண்டறிந்தவன். சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் தம்முடைய திருத் தொண்டத் தொகையில் “கடல் சூழ்ந்த உலகெலாம் காக்கின்ற பெருமான் காடவர்கோன் கழற்சிங்கன்” என சமகாலத்தவனான இராஜசிம்மனைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மாமல்லையில் காண்கிற கலைப்படைப்புகளைத் தோற்றுவித்தவன் இவனே என்று தொல்லியல் அறிஞர் முனைவர் இரா. நாகசாமி எடுத்த துரைக்கிறார். காஞ்சி கைலாசநாதர் கோயில், பனமலை, வாயலூர், திருப்போளூர் ஆகிய இடங்களில் அமைந்துள்ள கோயில்களை எழுப்பியவன் இவனே. மாமல்லை, காஞ்சி கயிலாயநாதர், பனமலை ஆகிய கோயில்களில் இவனது பல பட்டப் பெயர்கள் காணப்படுகின்றன. மேலும் வாயலூர் கைலாச நாதர் கோயில் தூணில் இவனது மூதாதையர்களின் பெயர்ப் பட்டியல் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. சீன மன்னனுக்கு நாகப்பட்டினத்தில் புத்தப் பள்ளியைக் கட்ட அனுமதியளித்துள்ளான். முதலாம் நரசிம்மன் போன்று இவனும் ‘மாமல்லன்’ என்ற பட்டம் பெற்றிருந்தான். வேலூர்ப் பாளையச் செப்பேடுகளில் “மகேந்திரனையொத்த இராசசிம்மன் சந்திரமௌலியாகிய சிவபெருமானுக்குக் கயிலாய மலையையொத்த கற்கோயிலை அமைத்தான்” என்ற குறிப்பில் காஞ்சி கயிலாசநாதர் கோயில் அமைத்தவன் இவனென்ற செய்தியைக் கூறுகிறது. இக் கைலாச நாதர் கோயில் தின்னனூரில் (திருநின்றவூர்) வாழ்ந்த நாயன்மார்களில் ஒருவரான பூசலார் நாயனார் புராணத்துடன் தொடர்புடையது.

காஞ்சியில் உள்ள மதங்கேஸ்வரர், ஐராவதேஸ்வரர், பிறவாதானீஸ்வரர், இறவாதானீஸ்வரர் கோயில்களும் இவனுடைய காலத்தவையாகும்.

இராஜசிம்மன் ரணஜயன், ரணவிக்கிரமன், அபராஜிதன், அதிரணசண்டன், அரிமர்த்தனன், பார்த்தவிக்கிரமன், சித்திர கார்முகன், சங்கிரமராமா, காலகாலன் என்ற விருதுப்பெயர்களைக் கொண்டிருந்தான்.

இவனது அவையில் இருந்த தண்டி என்ற வடமொழிக் கவிஞர் ‘அவந்தி சுந்தரிகதா’ ‘அவந்தி சுந்தரிகதாசாரம்’ ஆகிய நூல்களை எழுதியுள்ளார். இந்நூலில் மாமல்லபுரத்தைப் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. அவர் வடமொழிக் காப்பியங்களுக்கு எழுதிய அலங்கார நூலே தமிழில் உள்ள ‘தண்டியலங்காரம்’ என்னும் நூலுக்கு முதல் நூலாகும்.

மூன்றாம் மகேந்திரவர்மன் (கி.பி. 720 - 28)

இராஜசிம்மனுடைய முதல் மகனாகிய மூன்றாம் மகேந்திரவர்மன் சிறிது காலமே இருந்தான். இவன் காஞ்சி கைலாசநாதர் கோயில் முகமண்டபத்தின் முன் உள்ள சிறிய சிவன் கோயிலை 'பூநீ மகேந்திரவர்மேசுவர கிருஹம்' என்னும் தன் பெயரிலேயே எடுத்துள்ளான். மேலும் காஞ்சி ஒக்கப் பிறந்தான் குளத்தெருவின் வடபுறத்தில் இம்மன்னனின் கல்வெட்டொன்று காணப்படுகிறது.

இரண்டாம் பரமேஸ்வரவர்மன் (கி.பி. 728 - 31)

இராஜசிம்மனின் காலத்திற்கு பிறகு இவன் மூன்று ஆண்டுகளே ஆட்சி செய்தான். திருவதிகை வீரட்டானேசுவரர் கோயிலில் இவனது மூன்றாவது ஆட்சியாண்டுக் கல்வெட்டுத் தவிர வேறெந்தக் கல்வெட்டுகளும் கிடைக்காத நிலையில் மூன்றாண்டுகளே ஆட்சி புரிந்திருக்க வேண்டும். சாளுக்கிய மன்னன் விக்கிரமாதித்தன் காஞ்சி மீது படையெடுத்து பரமேஸ்வரவர்மனைத் தோற்கடித்துத் திறை பெற்றுச் சென்றான். விக்கிரமாதித்தனுக்கு உதவி புரிந்த கங்கமன்னன் எரியப்பா மீது படையெடுத்து நடத்திய போரில் இரண்டாம் பரமேஸ்வரவர்மன் உயிரிழந்தான்.

இரண்டாம் நந்திவர்மன் (கி.பி. 731 - 796)

சிம்மவர்மனின் (கி.பி. 550) இரு மகன்களுள் சிம்மவிஷ்ணு கி.பி. 557-550 வரை ஆட்சி செலுத்தினான். சிம்மவர்மனின் இரண்டாவது மகனும் சிம்மவிஷ்ணுவின் சகோதரனுமான பீமவர்மன் அதேசமயத்தில் பல்லவ நாட்டின் ஒரு பகுதியில் ஆட்சியை மேற்கொண்டான். எனினும் அவனது மரபினர் தொடர்ந்து ஆட்சி செய்ய முடியவில்லை. சிம்மவர்மனின் மரபினரே தொடர்ந்து ஆட்சி புரிந்துவந்தனர். இம்மரபில் இரண்டாம் பரமேஸ்வரவர்மனுக்குப் பிறகு இவனுக்கு வாரிசு இல்லாததால் சிம்மவர்மனின் இரண்டாம் மகனான பீமவர்மனின் வம்சத்தவனான இரண்டாம் நந்திவர்மன் என்பவன் ஆட்சிப் பீடத்தில் அமர்ந்தான்.

பீமவர்மனின் வழிவந்த ஆறாவது தலைமுறையினன் இவன். 'பல்லவ மல்லன்' என்றபட்டம் பூண்டிருந்தவன். தனது 12-ஆம் அகவையில் ஆட்சிக் கட்டிலில் ஏறி 65 ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்தான்.

மாமல்லபுரத்தில் இவனது 65-ஆம் ஆட்சியாண்டுக் கல்வெட்டு கிடைத்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். சாளுக்கியர், பாண்டியர், கங்கர், இராட்டிரகூடர் ஆகிய மன்னர்களுடன் பலமுறை போரிட்டவன். காஞ்சி வைகுந்தப் பெருமாள் கோயிலை எடுப்பித்தவன் இவனே. இக்கோயில் திருச்சுற்றுச் சுவர்களில் இவனது மூதாதையர் பற்றிய வரலாறு புடைச் சிற்பங்களாகச் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. வைகுந்தப் பெருமாள் கோயில் மூன்று தளங்களுடன் கூடியது. காசாக்குடிச் செப்பேடு இவனை மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட 'பரமேஸ்வர போத்தன்' என்றழைக்கிறது. பரமேஸ்வர போத்தன் என்ற இவனது பெயரால் வைகுந்தப் பெருமாள் கோயில் 'பரமேஸ்வர விண்ணகரம்' என்றழைக்கப்பட்டது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

உத்திரமேரூர் சுந்தரவரதர் கோயிலையும் இவன் கட்டியுள்ளான். பன்னிரு ஆழ்வார்களுள் ஒருவரான திருமங்கை ஆழ்வார் இம்மன்னனின் சமகாலத்தவர். திருமங்கையாழ்வார் மாமல்லை கடற்கரை ஜலசயனப் பெருமாள் மீது இரண்டு பதிகங்கள் பாடியுள்ளார். இப்பாடல்கள் மாமல்லபுரத்தினைக் 'கடல் மல்லை' என்று குறிப்பிட்டுள்ளன. இவனைத் 'தொண்டையர் கோன்' என்றும் சிறப்பித்துள்ளார்.

திருப்புலிவனம், காஞ்சி முக்தேஸ்வரர், திரிபுராந்தகம், திருவிடந்தை ஆகிய கோயில்களை எடுப்பித்துள்ளான். இவன் 'விடேல் விடுகு' என்ற பெயரில் ஆணைகளை வெளியிட்டான்.

தந்திவர்மன் (கி.பி. 796 - 847)

தந்திவர்மன் தனது தந்தையான இரண்டாம் நந்திவர்மனுக்குப் பின் கி.பி. 796-ல் அரியணை ஏறினான். இரண்டாம் நந்திவர்மன் இராட்டிரகூட மன்னன் தந்திதுர்க்கனுடைய மகள் ரேவா என்பவளைத் திருமணம் செய்து கொண்டான். ஆதலால் தந்திதுர்க்கனின் பெயரால் தந்திவர்மன் என இம்மன்னனுக்குப் பெயரிடப்பட்டுள்ளது. கி.பி. 804-ஆம் ஆண்டு இராட்டிரகூட மன்னன் மூன்றாம் கோவிந்தனிடம் தோல்வியடைந்து, இராட்டிரகூடர்களுக்குக் கப்பம் கட்டி ஆட்சி செய்தான். கி.பி. 814-ல் மூன்றாம் கோவிந்தன் இறப்பிற்குப் பின் இராட்டிரகூடர்களின் பிடியிலிருந்து விலகித் தன்னாட்சியுரிமை அடைந்தான். இருப்பினும் தந்திவர்மனுடைய 21-ஆம் ஆட்சியாண்டு முதல் 49-ஆம் ஆட்சியாண்டு வரையான

கல்வெட்டுகள் ஏதும் தொண்டை மண்டலத்தில் காணப்படவில்லை. ஏனெனில் தெலுங்குச் சோழனான மதுராந்தகப் பொத்தப்பிச் சோழன் எனும் ஸ்ரீகண்ட சோழன் என்பவன் பாண்டிய மன்னன் ஸ்ரீமாற ஸ்ரீவல்லபனுடைய உதவியைப் பெற்றுப் பல்லவ நாட்டை தந்திவர்மனிடமிருந்து கைப்பற்றி ஆட்சி செய்தார் என வரலாற்று அறிஞர் டி.வி. மகாலிங்கம் கூறியுள்ளார்.

காஞ்சியைக் கைப்பற்றிய பின் தனக்கு அடிபணிந்த பல்லவ மரபைச் சார்ந்த 'அபிமானன்' என்பவனைத் தனது ஆளுநராக நியமித்தான். ஏனெனில் அபிமான சித்தியின் 28-ஆம் ஆட்சியாண்டுக் கல்வெட்டு காஞ்சி வைகுந்தப் பெருமாள் கோயிலில் காணப்படுகிறது. தந்திவர்மனுடைய 49-ஆம் ஆட்சியாண்டில் அவனது மகன் மூன்றாம் நந்திவர்மன், பாண்டிய மன்னன் இரண்டாம் வரகுணன், ஸ்ரீகண்டச் சோழன் மற்றும் அபிமான சித்தி ஆகியோரைக் கொண்ட படையை எதிர்த்துத் தெள்ளாறு என்ற ஊரில் போரிட்டு வெற்றி கொண்டு மீண்டும் காஞ்சியைக் கைப்பற்றியுள்ளான். தந்திவர்மன் 'வயிரமேகன்' என்ற விருதுப்பெயரைப் பெற்றிருந்தான். இவனது காலத்தில் வாழ்ந்த திருமங்கையாழ்வாரும் இவனை 'வயிரமேகன்' என அழைத்துள்ளார். திருவெள்ளறை கோயில் அருகே 'ஸ்வஸ்திக' வடிவக் கிணற்றைத் தந்திவர்மனின் அதிகாரி கம்பன் அரையன் என்பவன் அமைத்துள்ளான்.

மூன்றாம் நந்திவர்மன் (கி.பி. 846 - 869)

தெள்ளாற்றில் பாண்டியனை வெற்றி கொண்டதால் 'தெள்ளாறு எறிந்த நந்தி' எனப் பட்டம் பெற்றான். வெறியலூர், கடம்பூர், பழையாறு, குறுக்கோட்டை, வெள்ளாறு ஆகிய பல போர்களில் பாண்டியனை வெற்றிக் கொண்டான். நந்திக் கலம்பகத்தில் இவனது தெள்ளாற்றுப் போர் புகழ்ந்து கூறப்பட்டு உள்ளது. பாரத வெண்பா 'தெள்ளாற்றில் வென்றோன்' எனப் புகழ்கிறது. 'கடற்படை அவனி நாரணன்' என்ற பட்டம் பெற்றிருந்தான். காவிரிப்பூம்பட்டினம் இவனின் ஆட்சிக்குட் பட்டிருந்தது. இவனது காலத்தில் பூம்புகாரிலிருந்து பல வணிகர்கள் தாய்லாந்து என வழங்கும் சயாம் நாட்டிலுள்ள 'தாக்குவா பா' எனும் இடத்தில் குடியேறினர். அங்கு கி.பி. 9-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த தமிழ்க் கல்வெட்டொன்று கிடைத்துள்ளது. அக்கல்வெட்டில் 'அவனி

நாரணம்' என்ற ஏரியை நாங்கூர்வேள்' என்பான் அமைத்து மணிக்கிராமத்தார் (வணிகக் குழுமத்தினர்) பாதுகாப்பில் வைத்தான் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. அங்கு திருமால் கோயில் ஒன்றும் எழுப்பப்பட்டுள்ளது.

இவன் 'காவிரிவள நாடன்' என்று அழைக்கப்பட்டதிலிருந்து சோழநாடு முழுவதும் இவனது ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்தது என்பதை அறியமுடிகிறது.

இவன் 'கடல் மல்லைப் புரவலன்', 'மல்லைக் காவலன்', 'மல்லை வேந்தன்', 'மல்லையர் கோன்' என்ற பல பட்டப் பெயர்களில் புகழப்படுவதன் மூலம் மாமல்லபுரம் சிறப்புற்றிருந்ததை அறியலாம்.

காஞ்சி உலகளந்த பெருமாள் கோயில் கல்வெட்டு இம்மன்னனின் ஆட்சி சிறப்பைப் பற்றி கூறுகிறது. இம்மன்னனின் மனைவி தர்மமகாதேவியின் பெயரால் 'தர்மமகா தேவீஸ்வரம்' என்ற கோயில் எடுக்கப்பட்டது. தற்போது இக் கோயில் 'முக்தேஸ்வரர்' என அழைக்கப்படுகிறது.

நிருபதுங்கவர்மன் (கி.பி. 865 - 906)

தெள்ளாறு எறிந்த நந்திவர்மனுக்கு சங்கா, மாறம்பாவை என இரு மனைவியர் இருந்தனர். தமிழ்நாடு அரசுத் தொல்லியல் துறை கண்டுபிடித்த வேலஞ்சேரி செப்புபட்டயத்தில் கம்பவர்மனின் மகன் அபராஜிதன் என்பது தெரியவருகிறது. நிருபதுங்கவர்மனுக்கும் அபராஜிதவர்மனுக்கும் இடையே பல்லவ நாட்டின் அரசரிமைப் போராட்டம் நடைபெற்றது. நிருபதுங்கனுக்குப் பாண்டிய மன்னன் இரண்டாம் வரகுணனும் அபராஜிதனுக்குக் கங்க மன்னன் முதலாம் பிருதிவிபதியும், ஆதித்தச் சோழனும் உதவி செய்தனர். கி.பி. 895-ல் திருப்புறம்பியத்தில் நடைபெற்ற போரில் அபிராஜிதவர்மன் வெற்றிகொண்டு பல்லவ நாட்டின் அரசனான். இதனை ஆம்பூரில் கிடைத்துள்ள நிருபதுங்கவர்மனின் 26-ஆவது ஆட்சியாண்டுக் கல்வெட்டும், கங்க மன்னர் பிருதிவியின் உதயேந்திரம் செப்பேடும் உறுதிப்படுத்தியுள்ளன.

அபராஜிதவர்மன் (கி.பி. 870 - 890)

கி.பி. 895-இல் திருப்புறம்பியம் போரில் வெற்றிகண்ட அபராஜிதவர்மன் 18 ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்தான். ஆனால் தொண்டை மண்டலத்தின் வடபகுதியில் அபராஜிதவர்மனின் கல்வெட்டுகளும், தென்பகுதியில் ஆதித்தச் சோழனின் கல்வெட்டுகளும் காணப்படுவதிலிருந்து தொண்டை மண்டலத்தில் ஆதித்தனின் ஆதிக்கம் இருந்துள்ளமை அறியமுடிகிறது. பின் அபராஜிதனை வென்று தொண்டை மண்டலத்தின் வடபகுதியைச் சோழப் பேரரசுடன் இணைத்துக் கொண்டான்.

சோழர்

இந்திய வரலாற்றில் சோழப் பேரரசின் பங்கு மிகச் சிறப்பானதாகும். சோழர் வரலாற்றை அறிந்து கொள்ள கல்வெட்டுகள், செப்பேடுகள், காசுகள் மற்றும் அக்கால கலைச் சிற்பங்கள் ஆகியவை உதவி புரிகின்றன.

சோழர் வரலாறு உலக வரலாற்றில் ஓர் உன்னத இடத்தைப் பெற்றது. ஏனெனில் ஊராட்சியினை நிருவகிக்க குடவோலை முறையால் உறுப்பினர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். இவ்வூராட்சி முறையைப் பற்றிக் காஞ்சிபுரம் மாவட்டம் உத்திரமேரூர்க் கல்வெட்டுகள் விரிவாக எடுத்துரைக்கின்றன.

சோழர் காலத்தில் ஊர் நிருவாகம், பெண்களுக்கான உரிமை, சொத்துரிமை, அலுவலர்கள் நியமனம், மருத்துவம், வணிகம் ஆகியவை சிறந்திருந்தன.

விஜயாலய சோழன் (கி.பி. 850 - 871)

சோழர் அரசை நிறுவியவன் இவனே. “தொண்ணூற்று ஆறு புண்கள் மார்பிலே கொண்ட வீரன்” என மூவருலா இவனைப் புகழ்கிறது. தஞ்சையில் நிகம்பகுதனி கோயில். புதுக்கோட்டை மாவட்டம் நார்த்தாமலையில் விஜயாலய சோழீச்சுரம் ஆகிய கோயில்களை எடுப்பித்தான்.

முதலாம் ஆதித்த சோழன் (871-907)

‘தொண்டை நாடு பாவின சோழன்’ என இவனது தில்லை தானம் கல்வெட்டுக் கூறுகிறது. பல்லவ மன்னன் அபராஜிதனுக்குப் பாண்டியனுக்கு எதிரான போரில் உதவியளித்ததால் சோழ

மண்டலத்தைப் பெற்று ஆட்சி செய்தான். பின்னர் அபராஜிதனைத் தோற்கடித்துத் தொண்டை மண்டலத்தையும் கைப்பற்றினான். யானை மீதிருந்த பல்லவ மன்னனை ஆதித்தன் தோற்கடித்தான் என்று ஆதித்தனின் கன்னியாகுமரி கல்வெட்டுத் தெரிவிக்கிறது.

இவனது 23-ஆம் ஆட்சியாண்டிற்குப் பிற்பட்ட கல்வெட்டுகள் மிகுதியாகத் தொண்டை மண்டலப் பகுதியில் கிடைக்கின்றன. திருக்கழுக்குன்றம் பக்தவச்சேலஸ்வரர் கோயில் ஆபரணக் கொட்டிலான துங்கானை வடிவில் அமைந்துள்ளப் பகுதியே முன்பு இவனால் எழுப்பப்பட்டக் கோயிலாகும். காவிரிக் கரை இருபுறமும் பல கோயில்கள் கட்டினான் என்று அன்பில் செப்பேடு கூறுகின்றது.

முதலாம் பராந்த சோழன் (கி.பி. 907-955)

முற்காலச் சோழர்களில் மிகச் சிறந்த வெற்றி வீரனாக முதலாம் பராந்தகன் விளங்கினான். இவன் பாண்டியரை வென்று மதுரையை அழித்ததால் 'மதுராந்தகன்' என்றும், இராட்டிரகூட மன்னனான இரண்டாம் கிருஷ்ணனை வென்றதால் 'வீர சோழன்' என்றும், கடல் கடந்து சென்று சிங்கள நாட்டை வென்றதால் 'சிங்களாந்தகன்' என்றும் பலவாறு புகழப்படுகிறான். இவன் தனது மூன்றாவது ஆட்சியாண்டில் மதுரையைக் கைப்பற்றியதால் 'மதுரை கொண்ட' என்ற பட்டத்தையும் 37 ஆம் ஆண்டில் ஈழத்தை வென்றதால் 'மதுரையும் ஈழமுங் கொண்ட' என்ற பட்டத்தையும் பெற்றுள்ளான்.

அந்தணர்களுக்கு அனேக சதுர்வேதி மங்கலங்களை வீர நாராயணம் என்ற பெயரில் அமைத்துக் கொடுத்துள்ளான். அவற்றுள் சிறந்தது வீரநாராயணச் சதுர்வேதிமங்கலமாகும். தற்போது அவ்வூர் காட்டுமன்னார்குடி என்றழைக்கப்படுகிறது. அவ்வூரின் அருகே உள்ள வீராணம் ஏரி அவனது பெயரால் 'பராந்தகன் வீர நாராயணன் ஏரி', என அழைக்கப்பட்ட சிறப்பிற்குரியது.

விக்கிரம சோழனுலா இவன் தில்லைச் சிற்றம்பலத்திற்குப் பொன்வேய்ந்ததை

“கோதிலாத் தேறல் குனிக்குந் திருமன்றங்
காதலாற் பொன் வேய்ந்த காவலனும்”

என்ற பாடல் வரிகளால் வர்ணிக்கின்றது. இதனால் இவன் 'கோயில்

பொன்வேய்ந்த பெருமாள்' என அழைக்கப்பட்டான். இவனது காலம் முதலே தில்லை நடராஜப் பெருமான் சோழர்களின் குலதெய்வமாகக் கொள்ளப்பட்டார். சிவபெருமானின் பாதகமலங்களில் படியும் தேனீயாகப் பராந்தகன் விளங்கினான் என்று திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடு தெரிவிக்கின்றது.

நெல்லூர்ப் பகுதியை ஆண்ட பாணர்கள், வைதும்பர்கள் ஆகிய சிற்றரசர்களோடு போரிட்டுத் தன் வடஎல்லையை விரிவுபடுத்தினான். இக்குறுநில மன்னர்கள் இராட்டிரகூட மன்னனான மூன்றாம் கிருஷ்ணனின் உதவியை நாடினர். பின்னர் மூன்றாம் கிருஷ்ணன் சோழநாட்டின் மீது படையெடுத்தான் கி.பி. 949-இல் தக்கோலம் என்ற இடத்தில் இப்போர் நடைபெற்றது. பராந்தகனின் மகன் இராஜாதித்தன் கங்க நாட்டுப் பூதுகளின் அம்புபட்டுக் கொல்லப்பட்டான். காஞ்சி முதல் தஞ்சை வரையிலுள்ள பகுதியைக் கைப்பற்றியதால் 'கச்சியும் தஞ்சையுங் கொண்ட கன்னர தேவன்' எனப் பட்டப் பெயர் பெற்றான். சோழ நாட்டின் வடபகுதி 25 ஆண்டுகள் இவனது ஆளுமையின் கீழ் இருந்தது. முதலாம் இராசராசன் காலத்தில்தான் காஞ்சிப்பகுதி சோழநாட்டுடன் நிரந்தரமாக இணைக்கப்பட்டது:

இவனது ஆட்சிக் காலத்தில் உள்ளாட்சி முறை சிறப்பாக நடைபெற்றது. இதனை உத்திரமேரூர்க் கல்வெட்டுகள் விரிவாக எடுத்துரைக்கின்றன. அக்கால உள்ளாட்சி அமைப்பின் பெருமையை விளக்கும் இவ்வூர்க் கல்வெட்டுகள் உலகச் சிறப்புடையதாகும்.

கண்டராதித்தன் (கி.பி. 950 - 957)

இராசகேசரி பட்டம் ஏற்று ஆட்சி செய்த கண்டராதித்தன் பராந்தகனின் இரண்டாம் மகன் ஆவான். திருமுனைப்பாடி மற்றும் தொண்டைநாட்டினைத் தக்கோலப் போரில் இராட்டிரகூட மன்னன் மூன்றாம் கிருஷ்ணனிடம் இழந்த பின்னர் சோழநாடு மட்டும் இவனது ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்தது. மழவரையன் மகளான செம்பியன் மாதேவியை மணந்தான். இவர்களுக்கு பிறந்தவனே உத்தமச் சோழன் மதுராந்தகன். சிறந்த சிவபக்கதனான இக்கண்டராதித்தன், சைவத்

திருமுறை பன்னிரண்டில் ஒன்றான ஒன்பதாந் திருமுறையில் தில்லையம்பலத்தைப் புகழ்ந்து 'திருவிசைப்பா' இயற்றிய ஒன்பது நாயன்மார்களில் இவரும் ஒருவர் ஆவார்.

அரிஞ்சய சோழன் (கி.பி. 954 - 60)

கண்டராதித்தனைத் தொடர்ந்து அவனது தம்பி அரிஞ்சய சோழன் ஆட்சி செய்தான். திருமுனைப்பாடி நாட்டையும், தொண்டை நாட்டையும் கைப்பற்ற முனைந்தான். 'ஆற்றூர்த் துஞ்சின தேவர்' எனக் கல்வெட்டுகள் கூறுவதால், அரிஞ்சயன் ஆற்றூரில் இறந்திருக்கவேண்டும்.

சுந்தரச் சோழன் இரண்டாம் பராந்தகன் (கி.பி. 957 - 975)

அரிஞ்சயனைத் தொடர்ந்து இரண்டாம் பராந்தகன் எனும் சுந்தரச் சோழன் ஆட்சிக்கு வந்தான். 'மதுரை கொண்ட இராசகேசரிவர்மன்', 'மதுராந்தகன் சுந்தரச் சோழன்' எனக் கல்வெட்டுகள் இவனைக் குறிப்பிடுவதால் பாண்டியருடன் போரிட்டான் என்பது தெளிவாகிறது. காஞ்சியிலுள்ள 'பொன்மாளிகைத் துஞ்சிய தேவர்' என்று கல்வெட்டுகள் தெரிவிக்கின்றன. இவனுடன் இவனது மனைவி வானவன் மாதேவியும் உடன்கட்டை ஏறி உயிர் நீத்தார்.

'செந்திரு மடந்தைமன் ஸ்ரீராஜராஜன்
இந்திர சமானன் இராஜ சர்வஞ்ஞனென்னும்
புலியைப் பயந்த பொன் மான்'

என இவரைத் திருக்கோயிலூர்க் கல்வெட்டுப் புகழ்கிறது.

ஆதித்த கரிகாலன் (கி.பி. 960 - 965)

சுந்தரச் சோழனுக்கு ஆதித்த கரிகாலன், அருண்மொழித் தேவன் ஆகிய இரு புதல்வர்கள் இருந்தனர். ஆதித்த கரிகாலன் 'வீரபாண்டியன் தலை கொண்டான்' என்னும் பெயர் பெற்றான். பெருவீரனான ஆதித்த கரிகாலனைச் சில அரசியல் அதிகாரிகள் சூழ்ச்சி செய்து கொலை செய்துள்ளனர். வீரநாரயணபுரத்தைச் சேர்ந்த சிலர் கொலைக்குக் காரணமாக இருந்தார்கள் என்பதை உடையார்குடிக் கல்வெட்டுத் தெரிவிக்கிறது.

உத்தம சோழனான மதுராந்தகன் (கி.பி. 971 - 987)

முதலாம் பராந்தகனின் இரண்டாம் மகன் கண்டராதித்தன், அவனுடைய மகன் உத்தம சோழன் ஆவான். இவன் இந்திரனை யொத்த ஆற்றலுடையவன் என்று ஆனைமங்கலச் செப்பேடு குறிப்பிடுகின்றது. உத்தம சோழன் 'பரகேசரி' பட்டம் பெற்றுத் தொண்டை நாட்டையும், திருமுனைப்பாடி நாட்டையும் இணைத்து ஆட்சி புரிந்தான்.

முதலாம் இராஜராஜன் (கி.பி. 985-1014)

இரண்டாம் பராந்தகன் என்ற சுந்தர சோழனுக்கும் வானவன் மாதேவியாருக்கும் ஐப்பசித் திங்கள் சதயத் திருநாளில் பிறந்த இராஜராஜனின் இயற்பெயர் அருண்மொழிவர்மன் என்பதாகும். இராஜராஜன் தன் நாட்டு எல்லையைத் தெற்கே ஈழத்திலிருந்து வடக்கே ரெய்ச்சூர், வேங்கி, கலிங்கம் ஆகிய பகுதிகள் வரை விரிவடையச் செய்தான். முதலாம் பராந்தகன் முதல் உத்தம சோழன் ஆட்சிக் காலம் வரை வலிமை குன்றியிருந்த சோழ அரசு, இவனது காலத்தில் சோழப் பேரரசாக விரிவடைந்தது.

ஈழநாட்டை வென்ற இராஜராஜன் அதன் தலைநகரான 'பொலன்னருவா'வில் சிவபெருமானுக்கு இருதளக் கற்றளி யொன்று எடுப்பித்தான்.

முதலாம் இராஜராஜன் மூன்றாம் ஆட்சியாண்டு முதல் 'இராசகேசரி' என்ற பட்டம் புனைந்துள்ளான். தன்னுடைய ஆட்சிக் காலத்தில் நடைபெற்ற வரலாற்று நிகழ்வுகளை விளக்கும் மெய்க்கீர்த்தியைத் தன் கல்வெட்டுகளின் தொடக்கத்தில் பொறிக்கும் முறையை மேற்கொண்டான். இவனது மெய்கீர்த்தி 'திருமகள் போல' என்று தொடங்குகின்றது.

இராஜராஜனின் ஆட்சியின் கீழ் பாண்டி மண்டலம், சேர மண்டலம், தொண்டை மண்டலமாகிய ஜெயங்கொண்ட சோழ மண்டலம், கங்க மண்டலம், கொங்கு மண்டலம், நுளம்பபாடி நாடு, கலிங்க நாடு, இலங்கையாகிய மும்முடிச் சோழ மண்டலம் ஆகியவை உள்ளடங்கி இருந்தன.

இராஜராஜன் என்ற சிறப்புப் பெயரைத் தவிர க்ஷத்திரிய சிகாமணி, உய்யக் கொண்டான், பாண்டிய குலாசினி, கேரளாந்தகன், இராஜாஸ்ரயன், சிவபாத சேகரன், சிங்களாந்தகன், மும்முடிச் சோழன், நிகரிலி சோழன், இராசமார்த்தாண்டன் போன்ற பல பெயர்கள் இவனுக்கு வழங்கப்பட்டிருந்தமையைக் கல்வெட்டுகளால் அறியலாம். ஊர்கள், ஆறுகள், கோயில்கள் ஆகியவற்றிற்கு இவனது பெயர் இடப்பட்டுள்ளது. இன்றளவும் அப்பெயர்கள் நின்று நிலவுவதைக் காணமுடிகிறது.

முதலாம் இராஜேந்திரன் (கி.பி. 1012 - 1044)

இராஜராஜன் தன் ஆட்சிக் காலத்திலேயே தன் மகனைப் போர்ப் பயிற்சியிலும், ஆட்சிப் பொறுப்பிலும் நன்கு பழக்கித் தன் ஆட்சியின் இறுதி காலத்தில் அரசாணாக்கினான். 'பரகேசரி' என்ற பட்டம் பெற்று அரியணையேறிய இராஜேந்திரன் தந்தையின் காலத்திலேயே பல போர்களில் ஈடுபட்டுப் பெரும் வெற்றிகளைப் பெற்று சோழப் பேரரசின் வலிமையை உயர்த்தினான். 'மதுராந்தகன்' என்ற இயற்பெயர் கொண்ட இவனுக்கு இராஜேந்திரன் என்ற அபிடேகப் பெயர் சூட்டப்பட்டது.

மேலும் முடிகொண்ட சோழன், உத்தம சோழன், விக்கிரம சோழன், சோழேந்திர சிம்மன், கடாரங் கொண்டான், கங்கை கொண்டான் போன்ற சிறப்புப் பெயர்களும் இவன் பெற்றிருந்தான்.

தலைநகரைத் தஞ்சையிலிருந்து கங்கை கொண்ட சோழபுரத்திற்கு மாற்றினான். இந்நகரமே சோழப் போரசின் முக்கியத் தலைநகராக இவன் காலந் தொடங்கி விளங்கியது. இங்கு அமைந்திருந்த அரண்மனையின் எச்சங்கள் அகழாய்வு மூலம் தமிழ்நாடு அரசுத் தொல்லியல் துறையால் வெளிக்கொண்டு வரப்பட்டுள்ளது.

'வடதிசை கங்கையும் தென்திசை இலங்கையும் குடதிசை மகோதையும் குணதிசை கடாரமும் மாப்பொரு தண்டாற் கொண்ட' என்ற மெய்க்கீர்த்திக் கல்வெட்டு வரிகள் இவனது பெருமையைப் பறைசாற்றுகின்றன.

இராஜேந்திரனுடைய கங்கை கடார வெற்றிகளை முதன் முதலாக அவனது 11-ஆம் ஆட்சியாண்டுக் கல்வெட்டு தெரிவிக்கிறது. 'பஞ்சை' என்னும் இடத்திலுள்ள அவனது 14-ஆம் ஆட்சியாண்டு கல்வெட்டில்தான் அவனது முழு மெய்க்கீர்த்தியும் காணப்படுகிறது.

கங்கையைச் சோழநாட்டிற்குக் கொண்டு வந்து அதனைப் புனிதமாக்கினான் என்று திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடு குறிப்பிடுகின்றது. தன் கங்கை வெற்றியின் நினைவாக 'கங்காபுரி' என்ற கங்கை கொண்ட சோழபுரத்தை நிர்மாணித்து, கங்கை கொண்ட சோழீஸ்வரம் என்ற கோயிலையும் எடுப்பித்தான். மேலும் நீர்ப்பாசனத்திற்காக 'சோழகங்கம்' என்ற ஏரியை உருவாக்கினான். இக்கங்கை வெற்றியை மாபெரும் வெற்றியாகக் கருதி 'கங்கை கொண்டான்' என்று பொறிக்கப்பட்ட பொற்காசுகளையும் வெளியிட்டான்.

“விக்கிரம வீரர் சக்கரக் கோட்டமும்
முதிர்பட வல்லை மதுரமண் டலமும்
காமிடை வலிநகர் நாமணைக் கோணமும்
வெஞ்சிலை வீரர் பஞ்சப் பள்ளியும்
பாசடைப் பழன மாசணி தேசமும்
அயர்வில்வண் கீர்த்தி யாதிநக ரவையில்
சந்திரன் தொல்குலத் திந்திரனை
விளையமர் களத்துக் கிளையொடும் பிடித்துப்
பலதனை தொடுநிறை குலதனக் குவையும்
கிட்டருஞ் செறிமிளை யொட்ட விஷயமும்
பூசரர் சேர்நல் கோசல நாடும்
தன்ம பாலனை வெம்முனை யழித்து
வண்டமர் சோலைத் தண்ட புத்தியும்
இரண சூரனை முரணுறத் தாக்கித்
திக்கணை கீர்த்தித் தக்கண லாடமும்
கோவிந்த சந்தன் மாவிழிந் தோடத்
தங்காத சாரல் வங்காள தேசமும்
தொடுகடல் சங்கு கொட்டல்மகி பாலனை
வெஞ்சமர் வளாகத்து அஞ்சுவித் தருளி
ஒண் திறல் யானையும் பெண்டிர் பண் டாரமும்
நித்தில நெடுங்கடல் உத்தர லாடமும்
வெறிமலர் தீர்த்தத்து எறிபுனல் கங்கையும்

அலைகடல் நடுவுள் பலகலம் செலுத்திச்
சங்கிராம விசையோத் துங்க வன்மன்
ஆகிய கடாரத்து அரசனை வாகயம்”

என்ற முதலாம் இராஜேந்திரன் மெய்க்கீர்த்தியால் கங்கைப் படையெடுப்பில் சக்கரக் கோட்டம், ஒட்டதேயம், கோசல நாடு, தக்காண லாடம், வங்காள தேசம், உத்தரலாடம் ஆகியன கைப்பற்றப் பட்டுச் சோழப் படைகள் கங்கையை அடைந்த செய்தியைத் தெரிவிக்கின்றன.

இராஜராஜனைப் போலச் சைவ சமய வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் பாடுபட்டான். இவனது காலத்தில் பல கோயில்கள் கற்றளியாக மாற்றப்பட்டன. காளாமுகப் பிரிவைச் சேர்ந்த லகுலீச பண்டிதருக்குப் பெரும் ஆதரவளித்துள்ளான். இதனைத் திருவொற்றியூர் கல்வெட்டுத் தெரிவிக்கின்றது. பௌத்த, சமண, வைணவக் கோயில்களுக்கும் பல நிவந்தங்கள் அளித்துச் சிறப்புச் செய்தான்.

காஞ்சிபுரம் மாவட்டம் 'காவந்தண்டலம்' என்ற ஊரில் 'இராஜேந்திர சோளீஸ்வரம்' என்ற கோயிலை அவனது அதிகாரி ஒருவன் கட்டியுள்ளான். அவனது குருவாக இருந்த ஈசான சிவபண்டிதர் கூழம்பந்தலில் 'கங்கை கொண்ட சோளீஸ்வரம்' என்ற கோயிலை எடுப்பித்துள்ளார். இம்மாவட்டத்தில் 'அகரம்' என்ற ஊரில் நான்காயிரம் சிவப்பிராமணர்களைக் குடியமர்த்தி, இங்குக் கைலாசநாதர் கோயிலும் கட்டப்பட்டுள்ளது.

முதலாம் இராஜாதிராஜன் (கி.பி. 1044 - 52)

'பரகேசரி' முதலாம் இராஜேந்திர சோழனின் இறுதி காலத்தில் பல படையெடுப்புகளை மேற்கொண்டு வெற்றிகண்ட அவனது மகன்களில் ஒருவன் இந்த இராஜாதிராஜன் ஆவான்.

சாளுக்கியர்களுடன் மூன்று முறை போர் செய்து சோழப் பேரரசின் வலிமையை நிலை நாட்டினான். கி.பி. 1054 - ஆம் ஆண்டு இராஜாதிராஜன் சாளுக்கிய நாட்டைக் கைப்பற்ற கிருஷ்ணா நதிக்கரையிலுள்ள தலமரம் கொப்பம் என்ற இடத்தில் நடைபெற்ற போரில் பெரும்படையொன்று அவனைச் சூழ்ந்து அவனது யானையையும், அவனையும் கொன்றது. இதனையறிந்த அவனது தம்பி இரண்டாம் இராஜேந்திரன் பெரும்படையுடன் சென்று

சாளுக்கியரை வென்று, சாளுக்கிய நகரமான கொல்லாபுரத்தில் ஒரு வெற்றித் தூணை நிறுவி அப்போர்க் களத்திலேயே சோழச் சக்கரவர்த்தியாக முடிசூட்டிக் கொண்டான்.

இரண்டாம் இராஜேந்திரன் (கி.பி. 1051-63)

இராஜேந்திரன் தன் முன்னோர்களைப் போன்று ஈழத்தின் மீது படையெடுத்து ஈழத்தை ஆண்ட கலிங்க மன்னன் வீரசலாமேகனைக் கொன்றான். பின்னர் மானாபரணரின் இரு புதல்வர்களையும் சிறைப் பிடித்து அங்குச் சோழராட்சியை நிலை பெறச் செய்தான். கி.பி. 1059 ஆம் ஆண்டு மேலைச் சாளுக்கிய மன்னனான ஆகவமல்லன் சோழர் மீது படையெடுத்து வந்தான். ஆகவமல்லனை எதிர்த்து இரண்டாம் இராஜேந்திரன் மற்றும் அவனது சகோதரர்கள் இராஜமகேந்திரன், வீரராஜேந்திரன் ஆகிய இம்மூவரும் எதிர்கொண்டு முடக்காறு என்ற இடத்தில் போரிட்டுப் புறமுதுகிட்டு ஓடச் செய்தனர்.

வீரராஜேந்திரன் (1063-1070)

இரண்டாம் இராஜேந்திரனின் இளவலான வீரராஜேந்திரன் கி.பி. 1063-இல் ஆட்சிக்கு வந்தான். 'வீரமே துணையாகவும், தியாகமே அணியாகவும்' என்ற இவனது ஏழாம் ஆட்சியாண்டு மெய்க் கீர்த்தியால் பல போர்களில் ஈடுபட்டுள்ளதை அறியமுடிகிறது. ஆகவமல்லனை ஐந்து முறை வென்றான் எனக் கல்வெட்டுகள் குறிப்பிடுகின்றன. இவன் பொத்தப்பி வேந்தன், கேரளன், ஜனநாதன் தம்பி, பாண்டியன் ஸ்ரீவல்லன் மகன் வீர கேசரியையும், போரில் கொன்று வெற்றி பெற்றான் என்று இவனது 4-ஆம் ஆட்சியாண்டு கல்வெட்டுக் குறிப்பிடுகின்றது. இவனது ஆட்சிக் காலம் முழுவதும் போரிலேயே செலவிட்டான்.

சிறந்த தமிழ்ப் பற்றுடையவனான இவனின் வேண்டு கோளுக்கிணங்க புத்தமித்திரன் என்பவர் ஐந்திலக்கணங்களும் அடங்கிய 'வீர சோழியம்' என்ற இலக்கண நூலை எழுதினார்.

அதிராஜேந்திரன்

வீரராஜேந்திரனை அடுத்து அவனது புதல்வன் அதிராஜேந்திரன் முடிசூட்டப்பட்டான். இவன் நோய்வாய்ப்பட்டு இறந்ததாகக் கூறுவர். தஞ்சை கூகூரிலுள்ள கல்வெட்டில் அதிராஜேந்திரன்

நோயிலிருந்து குணமடைய வேண்டி அவ்வூர் கோயிலில் தினம் இருமுறை தேவாரப்பதிகம் ஓதப்பட்டுள்ளது என்ற செய்தி இதனை வலுப்படுத்துகிறது.

முதலாம் குலோத்துங்க சோழன் (கி.பி. 1070-1120)

“சுங்கந்தவிர்த்திருள் நீக்கி உலகாண்ட ஸ்ரீ குலோத்துங்க சோழ தேவன்” என்று கல்வெட்டில் புகழப்பெற்ற இம்மன்னன் கீழைச் சாளுக்கிய மன்னனாகிய இராசராச நரேந்திரனின் மகன் ஆவான். இவனது தாய் கங்கை கொண்ட சோழன் எனும் முதலாம் இராஜேந்திரனின் மகளாகிய அம்மங்கை தேவியார் ஆவார். இராஜேந்திரன் என்று தனது தாய்வழிப் பாட்டனின் பெயரையே பெற்றிருந்தான். இளமை பருவத்தைத் தஞ்சையிலேயே கழித்தவன். தமிழ் மொழியையே தாய்மொழியாகக் கொண்டு பயின்று தமிழ் மக்களின் பழக்க வழக்கங்களை மேற்கொண்டு இவன் தன்னைச் சோழ அரசகுமாரனாகவே கருதினான். சோழ நாட்டில் வீரராஜேந்திர சோழனுக்குப் பிறகு சில மாதங்கள் அரசாண்ட அவன் மகன் அதிராஜேந்திரன் கி.பி. 1070-ஆம் ஆண்டில் நோய்வாய்ப்பட்டு இறந்தான். அவனுக்கு வாரிசுகள் யாரும் இல்லாததாலும் சோழர் மரபில் வேறு அரச குமார்கள் ஒருவரும் இல்லாமையாலும் சோழப் பேரரசு அரசனின்றி அல்லலுற்றது. குறுநில அரசர்களின் கலகம் ஒரு புறமும் உள்நாட்டுக் குழப்பம் மற்றொரு புறமும் தோன்றின. சோழநாடு அரசனின்றி நிலை குலைந்திருந்த செய்தியை வடக்கே போர் புரிந்திருந்து கொண்டிருந்த இராஜேந்திரன் அறிந்து கங்கை கொண்ட சோழபுரம் விரைந்தான்.

அங்கிருந்த அமைச்சர் படைத்தலைவர் முதலான அரசியல் அதிகாரிகள் எல்லோரும் இவ்வரசகுமாரன் தக்கசமயத்தில் வந்தது கண்டு அகமகிழ்ந்து, இவனது உரிமையையும் ஏற்றுக் கொண்டு சோழனாட்டு ஆட்சியை இவனுக்கே அளிப்பது என்று உறுதி செய்தனர். அவ்வாறே கி.பி. 1070 ஆம் ஆண்டு தலைநகரில் முறைப்படி முடிசூட்டப் பெற்றான். அந்நன்னாளில் குலோத்துங்க சோழன் என்னும் சிறப்புப் பெயர் பெற்று அரியணை ஏறினான். சோழப் பேரரசையும், வேங்கி நாட்டையும் ஆளத் தொடங்கினான். சோழரின் பரம்பரை எதிரியான மேலைச் சாளுக்கியராலும் ஏதும்

செய்ய இயவில்லை. இதனால் இவன் ஐம்பது ஆண்டு காலம் ஆட்சி செய்தான்.

இவன் சக்கரக் கோட்டம், பாண்டி நாடு, சேர நாடு, கலிங்கம், ஈழம், கங்கபாடி, வேங்கிநாடு ஆகிய நாடுகளின் மீது போர் தொடுத்து வெற்றிபெற்றான்.

முதலாம் குலோத்துங்கன், சப்தம் விஷ்ணுவர்த்தனன், இராஜேந்திரன், அபயன், சயதரன், ஜெயதுங்கன், கரிகாலன், உலகுய்ய வந்தான், விருதராஜ பயங்கரன், இராஜ நாராயணன், மனுகுல தீபன், உபயகுலோத்தமன் போன்ற பல சிறப்புப் பெயர்களும் பெற்று ஆட்சி புரிந்தான். 'திரிபுவனச் சக்கரவர்த்தி' என்று பட்டம் புனைந்து ஆட்சி செய்த முதல் மன்னன் இவனே.

கி.பி. 1077-ஆம் ஆண்டு 72 பேர்களைக் கொண்ட குழுவைச் சீனாவிற்கு அனுப்பி சீனாவுடன் நல்லுறவு மேற்கொண்டான். கி.பி. 1090-இல் கடாரத்து மன்னன் வேண்டிக் கொண்டதற்கிணங்க நாகப்பட்டினத்திலிருந்த இராஜராஜப் பெரும்பள்ளி, இராஜேந்திர சோழப் பெரும்பள்ளி ஆகிய இரண்டு புத்த விகாரங்களுக்கும் இறையிலியாக சில ஊர்களை அளித்தான். கம்போஜ நாட்டு மன்னன் ஹர்ஷவர்மனுடன் நல்லுறவு கொண்டிருந்தான்.

சைவ சமயத்துடன் ஈடுபாடு கொண்டிருந்ததால் 'திருநீற்றுச் சோழன்' என்று போற்றப்படுகிறான். சூரிய வழிபாட்டிற்காகத் தமிழ்நாட்டில் ஆடுதுறையை அடுத்த சூரியனார் கோயிலை இவனது 44-ஆம் ஆட்சியாண்டில் (கி.பி. 1114 இல்) கட்டினான். கலிங்க நாட்டிலுள்ள கோனாரக் கோயிலுக்கு ஏறக்குறைய ஒரு நூற்றாண்டு முன்பு எழுப்பப்பட்ட கோயிலாகும் இது.

இம்மன்னன் தில்லையில் பல திருப்பணிகள் செய்துள்ளான். இதனை,

'ஓதும் சகரர் யாண்டு ஒருபத் தெட்டின்மேல்
ஆதிமூ லந்நாளில் ஆன்தனில் சோதி
துளங்கில மேற்சோழன் சோழகுல வல்லி
களங்கமற வைத்தான் கரு'

“வண்ணந் திகழும் கொடி மாடம் மற்றும் சோழ குலவல்லி
நண்ணும் தலைமை உடையாறை நாமார் புகழ் பாமாலை
எண்ணும் படியிற் புகழான ரென்றே அன்றே என்னுடைய
கண்ணும் பழனக் கழுமலம் நடந்தார் திருவை மலர்ந்தாரே”

இக்கல்வெட்டுப் பாடல்களால் சகரயாண்டு 1018 - இல் (கி.பி. 1096) தில்லைத் திருப்பணியைத் தொடங்கினான் எனத் தோன்றுகிறது.

விக்கிரமச் சோழன் (கி.பி. 1118-1136)

முதலாம் குலோத்துங்கனின் மகனான விக்கிரம சோழன், கி.பி. 1118-இல் இளவரசுப் பட்டம் பெற்றுத் தந்தைக்கு உதவி புரிந்து வந்தவன். கி.பி. 1120-இல் தந்தை இறக்கவே அரியணை ஏறினான். இவனது சகோதரர்களாகிய இராசராச சோழகங்கன், இராசராச மும்முடிச் சோழன், வீர சோழன் ஆகியோர் முதலாம் குலோத்துங்கன் ஆட்சிக் காலத்திலேயே இறந்ததால் நான்காவது மகனாகிய விக்கிரம சோழன் அரியணை ஏற வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. இவன் 'பரகேசரி' என்ற பட்டம் புனைந்து அரசாட்சி செய்தான். மேலும் தியாக சமுத்திரம், அகலங்கன் ஆகிய சிறப்புப் பெயர்களும் பெற்றிருந்தான்.

காஞ்சிபுரம் வட்டம் சிவன்கூடல் கல்வெட்டொன்று விக்கிரம சோழன் பிறந்த ஆனித் திங்கள் உத்திரட்டாதி நாள் முதல் ஏழு நாட்கள் திருவிழா நடத்துவதற்கு கி.பி. 1128-இல் நிலம் அளித்த செய்தி மூலம் இவன் ஆனித் திங்கள் உத்திரட்டாதி நன்னாளில் பிறந்தான் எனத் தெரியவருகிறது.

விக்கிரமச் சோழனின் 6-ஆம் ஆட்சியாண்டில் (கி.பி. 1125) தொண்டை நாடு மற்றும் நடு நாட்டிலும் பெருவெள்ளம் ஏற்பட்டு அதனால் அப்பகுதிகளில் கொடிய பஞ்சம் ஏற்பட்டது என்று திருவோத்தூர் மற்றும் திருவதிகைக் கல்வெட்டுகளால் அறியப்படுகிறது. இதேபோல் 11-ஆம் ஆட்சியாண்டில் சோழ நாட்டில் பஞ்சம் ஏற்பட்டதைத் தஞ்சை மாவட்டம் கோவிலடிக் கல்வெட்டு வெளிக் கொணர்கிறது.

தில்லைச் சிற்றம்பலத்தைச் சூழ்ந்த திருச்சுற்றுமாளிகை, கோபுரவாயில், கூடசாலை, பலிபீடம் என்பவற்றிற்குப் பொன் வேய்ந்தான். மேலும் தான் பிறந்த உத்திரட்டாதி நாளில் நடைபெறும் பெருவிழாவின் போது இறைவன் எழுந்தருளும் திருத்தேரைப் பொன்வேய்ந்து அதற்கு முத்து வடங்கள் அணிவித்துள்ளான். இவை இவன் ஆற்றிய அரிய தில்லைத் திருப்பணிகளாகும்.

‘மண்ணுயிர்கெல்லாம் இன்னுயிர்த் தாய்போல்
தண்ணளி பரப்பித் தனித் தனிப் பார்த்து
மண் முழுதுங் களிப்ப’

என்ற இவனது மெய்க்கீழ்த்தி வரிகளால் மக்கள் நலம் அறிந்து ஆட்சிசெய்தான் என்பதை உணரலாம்.

விக்கிரமச் சோழனின் அவைக்களப் புலவராக ஒட்டக்கூத்தர் வீற்றிருந்தார். மேலும் இம்மன்னனின் மீது ‘விக்கிரம சோழனுலா’ எனும் நூலொன்றை ஒட்டக்கூத்தர் இயற்றியுள்ளார்.

இரண்டாம் குலோத்துங்க சோழன் (கி.பி. 1133-1150)

விக்கிரம சோழனைப் பின்பற்றி அவனது மகன் இரண்டாம் குலோத்துங்கன் ‘இராசகேசரி’ பட்டம் புனைந்து அரியணை ஏறினான். இவனது ஆட்சிக் காலத்தில் வரலாற்றில் குறிப்பிடத்தக்க அரிய நிகழ்வுகள் எதுவும் இல்லை. ‘தில்லைத் திருநகர் சிறப்புடைத்தாகத் திருமுடி சூடிய ஸ்ரீகுலோத்துங்க சோழ தேவர்’ எனக் கல்வெட்டு இவனைக் குறிப்பிடுகிறது.

இவன் தந்தையின் ஆட்சிக் காலத்தில் அவைக்களப் புலவராக விளங்கிய ஒட்டக்கூத்தர் இவனுக்குத் தமிழாசிரியராய் அமர்ந்து இவனைச் செந்தமிழில் புலமை வாய்ந்த அரசனாகச் செய்தார். ஒட்டக்கூத்தர் இவன் மீது ‘குலோத்துங்க சோழன் பிள்ளைத் தமிழ்’, ‘குலோத்துங்க சோழனுலா’ என இரு நூல்களை இயற்றியுள்ளார்.

மருதத்தூருடையான் குன்றன் திருச்சிற்றம்பலமுடையார் என்பவன், தொண்டை மண்டலத்தில் களத்தூர்க் கோட்டத்திலுள்ள மருதத்தூரினன். இவன் சோழனாட்டு உறத்தூர் கூற்றத்து பையூருடையான் வேதவன முடையான் மேல் ஒரு பாடல் பாடி இரும்பூதி என்ற ஊரை முற்றுட்டாகப் பெற்று அதனைப் பையூரில் எழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமானுக்கு வழங்கியதைப் புதுக்கோட்டை கல்வெட்டொன்று புலப்படுத்துகின்றது.

இரண்டாம் குலோத்துங்கனின் தலைநகராகக் கங்கை கொண்ட சோழபுரம் விளங்கியது. இம்மாநகர் ‘கங்காபுரி’ என்று குலோத்துங்கச் சோழனுலாவிலும், ‘கங்காபுரம்’ என்று தண்டியலங்காரம் மேற்கோள் பாடலிலும் கூறப்பட்டுள்ளது.

இவனுக்கு அபயன், அனபாயன், எதிரிலாப் பெருமாள், கலிகடிந்த சோழன், திருநீற்றுச் சோழன், பெரிய பெருமாள் ஆகிய சிறப்புப் பெயர்கள் வழங்கப்பட்டிருந்தன. இவற்றுள் அபயன் திருநீற்றுச் சோழன் என இரு பெயர்களும் முதற் குலோத்துங்கனுக்கும் வழங்கி வந்தமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

இரண்டாம் இராஜராஜ சோழன் (கி.பி. 1146-1163)

இரண்டாம் குலோத்துங்க சோழன் கி.பி. 1150-இல் இறந்த பிறகு, அவனது புதல்வனாகிய இரண்டாம் இராஜராஜன் சோழப் பேரரசிற்கு மன்னனாகக் கங்கை கொண்ட சோழபுரத்தில் முடி சூட்டப் பெற்றான். இவன் தந்தை இராசகேசரி என்னும் பட்டம் பெற்றிருந்ததால் இவன் 'பரகேசரி' என்னும் பட்டம் புனைந்து ஆட்சி செய்யத் தொடங்கினான்.

இம்மன்னனின் கல்வெட்டுகள் வடக்கே கோதாவரி, கிருஷ்ணா, குண்டூர், நெல்லூர் மாவட்டங்களிலும் மேற்கே சேலம், கோலார் மாவட்டங்களிலும் காணப்படுவதால் வெங்கிநாடு, கொங்கு நாடு, கங்க நாடு ஆகியவை இவனது ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்தன என்பது தெளிவாகிறது. இவன் காலத்திலும் பெரும் போர்கள், ஏதும் நிகழவில்லை. இவனை 'முத்தமிழுக்குத் தலைவன்', 'இராச பண்டிதன்' என இவனது மெய்க்கீர்த்திகள் குறிப்பிடுவதால் தமிழ்மொழிப் பற்றாளனாய் விளங்கினான் என்பதை அறிந்து கொள்ளமுடிகிறது.

இம்மன்னின் ஆட்சிக் காலத்தில் மலையமலைப் பகுதியில் காவிரியாறு அடைப்பு ஏற்பட்டு கிழக்கு நோக்கி தண்ணீர் வராமல் தடைபடவே சோழனாட்டு வளம் குன்றத் தொடங்கியதால், அம்மலை நடுவில் வெட்டி காவிரியாற்றிற்கு வழிஏற்படுத்தி சோழநாட்டிற்கு என்றும் தண்ணீர் வர ஏற்பாடு செய்தான். இதனை

'மலை கொன்று பொன்னிக்கு வழிகண்ட கண்டன்
வரராச ராசன்கை வாளென்ன வந்தே'

என்னும் தக்கயாகப் பரணிப் பாடல் வரிகளால் விளங்க முடிகிறது.

மேலும்

'சுழியிட்ட காவிரிக்குச் சோணாடு வாழ
வழியிட்ட வாள் காண வாரீர்'

என இராசராசன் சோழனுலா பாடல் அடிகளாலும் நன்கு விளங்குகிறது.

இராசராசபுரம் என்னும் நகரில் 'இராசராசேச்சரம்' என்ற சிவாலயம் ஒன்றினை எடுப்பித்தான். இவ்வூர் தற்போது தாராசுரம் என்றழைக்கப்படுகிறது. இக் கோயில் கருவறையின் புறச்சுவரில் 63 நாயன்மார்களின் திருவுருவங்களும், திருச்சுற்று மாளிகையின் வடபுறத்தில் 108 சைவ ஆசாரியர்களின் உருவங்களும் காணப்படுகின்றன.

இம்மன்னன் சோழேந்திர சிங்கன், தெய்வப் பெருமாள், கண்டன், சொக்கப் பெருமாள், இராசகம்பீரன் ஆகிய சிறப்புப் பெயர்களைப் பெற்றிருந்தான்.

இரண்டாம் இராஜாதிராஜ சோழன் (கி.பி. 1163-1178)

இரண்டாம் இராஜாதிராஜன் கி.பி. 1163-ஆம் ஆண்டில் இளவரசுப் பட்டம் பெற்றுக் கி.பி. 1166-ஆம் ஆண்டில் சோழப் பேரரசின் சக்கரவர்த்தியாகப் பொறுப்பேற்றான். இவன் விக்கிரம சோழனின் பேரனும் நெறியுடைப் பெருமானின் மகனும் ஆவான். இவனுடைய இயற்பெயர் எதிரிலிப்பெருமாள் என்பதாகும். இரண்டாம் இராஜராஜன் பரகேசரி என்னும் பட்டம் பெற்றிருந்ததால் இவன் 'இராசகேசரி' என்ற பட்டத்துடன் ஆட்சி புரிந்தான்.

பராக்கிரம பாண்டியன் மதுரையை ஆட்சி செய்து கொண்டிருந்தபோது குலசேகரன் மதுரையை முற்றுகையிட்டான். பராக்கிரமன் சிங்கள மன்னனான பராக்கிரம பாகுவின் உதவிகேட்டான். ஆனால் அவனுடைய படைகள் வரும் முன்னரே பராக்கிரம பாண்டியனும் அவனது அதிகாரிகளும் கைப்பற்றப் பட்டு கொல்லப்பட்டனர். இறுதியில் சிங்களப் படைகள் நான்கு முறை குலசேகரனைத் தோற்கடித்தது. இதன் பின்னர் குலசேகரன் சோழ மன்னான இரண்டாம் இராஜாதிராஜனின் உதவியை நாட, அவனும் சிங்களப் படைகளைத் தோற்கடித்து மீண்டும் குலசேகர பாண்டியனை ஆட்சியில் அமர்த்தினான்.

இதனையறிந்த சிங்கள மன்னன் பராக்கிரம பாகு தன் படைகளைத் திரட்டி சோழப்படைகளை எதிர்க்க முற்பட்டான். ஆனால் இராஜாதிராஜன் பெரும் படையைப் பல்லவராயன்

தலைமையில் அனுப்பினான். சோழப்படை இலங்கை நோக்கிச் சென்று படைத்தலைவர்களின் தலைகளைக் கொய்து வந்து மதுரைக் கோட்டை வாயிலில் வைத்தது. இதன் பின்னர் குலசேகரன் சோழருக்கு எதிராக சிங்களவருடன் நட்புறவும் திருமண உறவும் செய்து கொண்டான். இதனால் சோழர் மதுரையைத் தாக்கிக் குலசேகரனை ஆட்சியிலிருந்து அகற்றி வீரபாண்டியனை ஆட்சியில் அமர்த்தினார். இவனது காலம் வரையிலும் வீரபாண்டியன் மதுரையில் ஆட்சிசெய்தான். இவ்வெற்றிகளால் 'மதுரையும் ஈழமும் கொண்ட கோ இராசகேசரி வர்மன்' என்ற பட்டம் பெற்றான்.

பாண்டிய நாட்டுப் போரின் முற்பகுதி இலங்கைச் சரிதமாகிய மகாவம்வத்தின் 76 மற்றும் 77ஆம் அதிகாரங்களில் கூறப்பட்டுள்ளன. எஞ்சிய பகுதியைக் காஞ்சிபுரம் மாவட்டம் ஆர்ப்பாக்கம், மயிலாடுதுறையை அடுத்த பல்லவராயன் பேட்டை, திருவாலங்காடு மற்றும் திருக்கடவூர் மயானம் ஆகிய ஊர்களில் முறையே இவனது 5, 8, 12 - ஆம் ஆட்சியாண்டுக் கல்வெட்டுகள் தெரிவிக்கின்றன. திருக்கடவூரிலுள்ள இராஜாதிராஜனது 12-ஆம் ஆட்சியாண்டுக் கல்வெட்டில் தான் (கி.பி. 1175) இவன் மதுரையும் ஈழமும் கொண்ட திரிபுவனச் சக்கரவர்த்திகள் என்று முதன்முதலில் குறிக்கப்பெற்றுள்ளான். எனவே இப்போர் கி.பி. 1167 க்கும் கி.பி. 1175க்கும் இடையில் நடைபெற்றுள்ளது எனத் தெரியவருகிறது.

இம்மன்னனை மயிலாடுதுறை ஆற்றூர் கல்வெட்டுகள் 'கரிகால சோழன்' என்றும் சிதம்பரம் கல்வெட்டொன்று 'இராசாதிராச தேவராகிய கரிகால சோழ தேவர்' என்றும் அழைக்கின்றன. எனவே இவன் 'கரிகாலன்' என்ற சிறப்பு பெயர் பெற்றிருந்தமையும் தெரிய வருகிறது.

மூன்றாம் குலோத்துங்க சோழன் (கி.பி. 1178 - 1218)

குலோத்துங்கன் பரகேசரி என்ற பட்டம் புனைந்து 40 ஆண்டுகள் ஆட்சி புரிந்தான். இவனது ஆட்சிக் காலத்தில் குலசேகர பாண்டியனின் மகன் விக்கிரம பாண்டியன் சோழனிடம் அடைக்கலம் பெற்றான். பாண்டி நாட்டில் ஆட்சி செலுத்தி வந்த வீரபாண்டியன் சிங்களவருடன் சேர்ந்து கொண்டதன் பகைமை

காரணமாக வீரபாண்டியன் மீது போர்தொடுத்து பாண்டி நாட்டைக் கைப்பற்றி விக்கிரம பாண்டியனை மன்னனாக்கினான். பதவியிழந்த வீரபாண்டியன் சேரரின் உதவியுடன் மீண்டும் சோழருடன் போரிட, நெட்டுர் என்ற இடத்தில் நடைபெற்ற போரில் சோழப் படைகள் வெற்றி பெற்றன. இதனால் மூன்றாம் குலோத்துங்கன் 'மதுரையும் பாண்டியன் முடித்தலையும் கொண்டருளிய என்றழைக்கப்பட்டான்.

**'வட மன்னரைத் தறைப்படுத்து முனிவாறிக்
கச்சிபுக்கு முழுதர சையுந்திறை கவர்ந்து'**

என்ற மெய்க்கீர்த்தி வரிகளால் குலோத்துங்கன் வடபுலத்து மன்னர்களான தெலுங்குச் சோழன், பொத்தப்பிச் சோழன் ஆகியோரை வென்று காஞ்சியில் வெற்றி முரசோடு நுழைந்தான் எனத் தெரிகிறது.

தில்லைச் சிற்றம்பலவனின் 'ஏகபக்தன்' என்று கூறிக் கொள்ளும் இவன் திருவாரூர் இறைவனின் தோழனுமாவான். கும்பகோணம் அருகே திரிபுவனத்தில் 'திரிபுவனவீரேச்சுரம்' என்ற கற்றளியைக் கட்டியுள்ளான். தில்லைக் கூத்தனுக்குப் பொன் வேய்ந்தது, அம்பலவாணருடைய முகமண்டபம் மற்றும் சிவகாமி அம்மையின் கோபுரம் எழுப்பியது ஆகியன இவனது தில்லைத் திருப்பணிகளாகும்.

இவனது காலத்தில் வாழ்ந்த குணவீர பண்டிதர் என்ற புலவர் 'நேமிநாதம்', 'வச்சணந்தி மாலை', 'வெண்பாப் பாட்டியல்' போன்ற இலக்கண நூல்களை எழுதியுள்ளார்.

மூன்றாம் இராஜராஜன் (கி.பி. 1216-1256)

மூன்றாம் குலோத்துங்கனின் மகனான மூன்றாம் இராஜராஜன் 'இராசகேசரி' என்ற பட்டம் புனைந்து ஆட்சி செய்தான். இவனது ஆட்சிக் காலத்தில் சோழப் பேரரசு மிகவும் வலிமையிழந்து காணப்பட்டது. இதற்கு முக்கிய காரணம், அரசியல் அதிகாரிகளும், குறுநில மன்னர்களும் மன்னனின் ஆட்சிக்கு கட்டுப்படாமல் கலகம் விளைவித்ததேயாகும். கி.பி. 1219-ஆம் ஆண்டு மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியன் சோழ நாட்டின் மீது படையெடுத்துத் தஞ்சை உறையூர்

ஆகிய சோழ நாட்டின் தலைநகரங்களைத் தரைமட்டமாக்கித் தீ வைத்துக் கொளுத்தினான் என்று கல்வெட்டுகள் தெரிவிக்கின்றன.

பின்னர் சோழப்பேரரசை மீண்டும் சோழனிடம் அளித்தான். இதற்குக் காரணம் ஹொய்சாள மன்னனான இரண்டாம் வல்லாள தேவனும் அவனது மகன் வீரசிம்மனும், சோழனுக்கு உதவி புரிந்ததேயாகும். மீண்டும் பாண்டியன் கி.பி. 1231 ஆம் ஆண்டு சோழனின் மீது படையெடுத்தான் இதனையறிந்த வீரசிம்மன் பெரும்படையுடன் வந்து சோழ அரசை மீட்டு மீண்டும் இராஜராஜனிடமே அளித்தான்.

பின்னர் வீரசிம்மன் ஒருபெரும் படையைக் காஞ்சி மாநகரில் 'தண்ட நாயகர்' தலைமையில் நிறுத்தி வைத்திருந்தான்.

மூன்றாம் இராஜேந்திர சோழன் (கி.பி. 1246 - 1279)

மூன்றாம் இராஜராஜன் 44ஆம் ஆட்சியாண்டுக் கல்வெட்டு கிடைப்பினும் அவனது காலத்திலேயே மூன்றாம் இராஜராஜனின் மகனான மூன்றாம் இராஜேந்திரனுக்கு இளவரசுப் பட்டம் சூட்டி ஆட்சிப் பொறுப்பை ஒப்படைத்தான். இவன் இருவர் பாண்டியர் முடித்தலை கொண்டருளிய மகாராஜாதிராஜ நரபதி' என்று போற்றப்படுகிறான். பாண்டிய மன்னனான முதலாம் சடையவர்ம சுந்தரபாண்டியன் கி.பி. 1251-ல் மதுரையில் அரியணை ஏறினான். கி.பி. 1257-ல் சோழ நாட்டின்மீது படையெடுத்து இராஜேந்திரனைப் போரில் வென்று வலிமைமிக்க சோழப் பேரரசை நலிவுறச் செய்தான். மூன்றாம் இராஜேந்திரனின் 33-ஆம் ஆட்சியாண்டுக் கல்வெட்டு வேதாரண்யத்தில் கிடைக்கின்றது. எனவே கி.பி. 1279இல் இறந்திருக்க வேண்டும். இவ்வாறு விஜயாலய சோழனால் தோற்று விக்கப்பட்ட சோழ அரசு இராஜராஜன், இராஜேந்திரன் காலங்களில் பேரரசாகத் திகழ்ந்து, 450 ஆண்டுகள் தமிழகத்தை ஆட்சி செய்து மறைந்தது.

விஜயநகர அரசு

சங்கம வம்சத்தைச் சார்ந்த ஐந்து சகோதரர்களில் அரிஅரன் மற்றும் புக்கன் ஆகிய இருவரும் கி.பி. 1336-ஆம் ஆண்டு விஜயநகரப் பேரரசை நிறுவினர். தென்னிந்தியாவின் நடுப்பகுதியில் விஜயநகரம் அமைந்திருந்தது. துங்கபத்திரா ஆற்றில் தென்பகுதியில் இருந்த இந்நகரம், மலை, குன்று, காடு ஆகியவைகளால் சூழப்பட்டிருந்தது.

முதலாம் அரிஅரன் (கி.பி. 1336-56)

சங்கம குமாரரான அரிஅரன் கி.பி. 1336-ஆம் ஆண்டு விஜயநகர அரசராக முடிசூட்டிக் கொள்ளும் போது அவரது ஆட்சி தென்கிழக்கில் நெல்லூர் முதல் மேற்கில் தார்வார் வரையிலும், வடக்கில் பாதாமி வரையிலும் பரவியிருந்தது. தேவகிரியிலிருந்து சுல்தான்களின் படையெடுப்பைச் சமாளிக்க வர்தாபிக் கோட்டையைப் பலப்படுத்தி வலிமை பொருந்திய படை ஒன்றினை அங்கு நிறுத்தினான். கிழக்குப் பகுதியின் உதயகிரியில் சிறந்த கோட்டையை அமைத்து கம்பணனிடம் ஒப்படைத்தான். தம் நாட்டினைப் பல தலங்களாகவும், நாடுகளாகவும் பிரித்து அவற்றில் வரிவசூல் செய்யவும் உள்ளூர் ஆட்சிப் பொறுப்பினைக் கவனிக்கவும் அரசாங்க அலுவலர்களை நியமித்தான். ஹொய்சாள மன்னன் நான்காம் வல்லாளன் விஜயநகர அரசு மீது கி.பி. 1346-இல் போர் தொடுக்க இப்போரில் அவனை அடக்கித் தன் ஆட்சியின் கீழ் கொண்டு வந்தான்.

முதலாம் புக்கன் (கி.பி. 1356-77)

முதலாம் அரிஅரனின் ஆட்சிக்குப் பின் அவனது சகோதரன் முதலாம் புக்கன் பட்டத்திற்கு வந்தான். இவனது மகன் குமார கம்பணனை மதுரை நோக்கி படையெடுக்கச் செய்து மதுரை

சுல்தான்கள் ஆட்சி முடிவுறச் செய்தான். பின்னர் கோலார் மாவட்டத்துக்கும் தமிழகத்திற்கும் அரசப் பிரதிநிதியாக குமார கம்பணனை நியமனம் செய்தான். சம்புவராயனை வெற்றி கொண்டு காஞ்சியையும் கைப்பற்றி மதுரை வரை படை நடத்திச் சென்று சுல்தான்களை வெற்றிக் கொண்டு இராமேஸ்வரம் வரை தனது ஆட்சியைப் பரப்பினான். இவ்வெற்றியை 'மதுரா விஜயம்' என்ற வடமொழி நூல் விரிவாக எடுத்துரைக்கின்றது. கி.பி. 1361 முதல் கி.பி. 1374 வரை குமார கம்பணனின் பதினைந்து கல்வெட்டுகள் காஞ்சியில் காணப்படுகின்றன. அக்கல்வெட்டுகளில் காலத்தால் முந்தியது சக ஆண்டு 1282 (கி.பி. 1361) ஐச் சேர்ந்தது. இக்கல்வெட்டில் நிலம் தானமளித்துள்ள செய்தி மற்றும் அமைச்சர்களான சோமப்பா மற்றும் கோபண்ணா ஆகியோரைப் பற்றிய குறிப்பு ஆகியன உள்ளன. கோபண்ணா காஞ்சிப் பகுதி அதிகாரியாக நியமிக்கப்பட்டு. பின்னர் செஞ்சிப் பகுதிக்கு மாற்றப்பட்டார். குமார கம்பணன் இப்பகுதியில் பல அதிகாரிகளை நியமித்து நிர்வாகத்தினைச் செம்மைபடுத்தினான். இவனது கல்வெட்டுகளுமின்றி வீரபுக்கனின் கல்வெட்டுக்களும் திருமுக்கூடல், களத்தூர், திருப்புட்குழி ஆகிய ஊர்களில் காணப்படுகின்றன. புக்கனுக்குப் பின் ஆட்சி செலுத்த விருந்த குமார கம்பணன் கி.பி. 1374-இல் இறந்தான். இதன் பின்னர் இரண்டாம் அரிஅரன் ஆட்சிக்கு வந்தான்.

இரண்டாம் அரிஅரன் (கி.பி. 1377-1404)

முதலாம் புக்கனுக்குப் பிறகு புக்கன் - கௌரம்பி இவர்களுக்கு பிறந்த இரண்டாம் அரிஅரன் கி.பி. 1377இல் ஆட்சிப் பொறுப்பினை ஏற்றான். அவருடைய சகோதர்கள் தங்களுக்கு அரசப் பதவி கொடுக்கவில்லை என்று, தமிழகத்தில் கலகம் விளைவித்தனர். இரண்டாம் அரிஅரன் தனது மகன் விருபாஷனை (விருப்பண்ண உடையார்) தமிழ்நாட்டின் அரசப் பிரதிநிதியாக்கி கி.பி. 1377-ஆம் ஆண்டு இறுதிக்குள் அக்கலகத்தை அடக்கினான். காஞ்சிப் பகுதியில் இவனது கல்வெட்டுகள் கி.பி. 1378 முதல் காணப்படுகின்றன. காஞ்சி காமாட்சியம்மன் விமானத்தில் செம்புக் கவசம் எற்படுத்த கி.பி. 1393-இல் செம்பு வழங்கியுள்ளான். காஞ்சி அருளாளப் பெருமாள் கோயிலில் கல்வெட்டில் ஒப்புலதேவ மகாராஜனின் தந்தையான பிள்ளையார் பொதுக்கன் ஒளபல தேவ மகாராஜரின் பல பட்டங்கள் காணப்படுகின்றன இதுவே இப்பகுதியில் காணப்படும் இரண்டாம் அரிஅரனின் ஆட்சியின் பிற்பகுதிக் கல்வெட்டாகும்.

இரண்டாம் அரிஅரன் இறந்தவுடன் பட்டத்திற்குப் போட்டி நிலவியது. அவனது மகன்களான முதலாம் விருபாஷன், இரண்டாம் புக்கன், முதலாம் தேவராயன், ஆகியோரிடையே மிகப்பெரிய போட்டி நிலவியது. கி.பி. 1404 முதல் கி.பி. 1422 வரை இம்மூவரும் குறுகிய காலங்களே ஆட்சி செலுத்தினர்.

இரண்டாம் அரிஅரனின் மூத்த மைந்தனான விருபாஷன் காஞ்சியின் அரசுக் கட்டிலில் அமர்ந்துள்ளான். திருப்புலிவன நெசவாளிகள் கூடுதலான வரிகட்ட முடியாமல் ஊரைவிட்டு வெளியேற முடிவெடுத்தனர். இதனையறிந்த அவன் வரிமாற்றம் செய்து அவ்வூரிலே தொடர்ந்து வசிக்க ஏற்பாடுசெய்தான். இதே போல் பெருநகர் நெசவாளிகளுக்கும் அவர்களின் பழைய வரி பாக்கிகளைத் தள்ளுபடி செய்து சலுகை வழங்கினான்.

இரண்டாம் புக்கன் தன் அண்ணனான விருபாஷனை ஆட்சி கட்டிலிருந்து இறக்கி சிலகாலம் இவன் ஆட்சி புரிந்தான். இவனது அமைச்சர் இருசப்பா என்பவர் திருப்பருத்திக் குன்றம் சமணக் கோயிலில் கி.பி. 1382-ல் சங்கீத மண்டபம் ஒன்றைக் கட்டி, இம்மண்டப விதானத்தில் பல வண்ண ஓவியங்கள் தீட்ட ஏற்பாடு செய்தார்.

முதலாம் தேவராயன் (கி.பி. 1406-22)

முதலாம் தேவராயன், தன் அண்ணன் இரண்டாம் புக்கனிடமிருந்து ஆட்சியைப் பெற்றுக் கி.பி. 1406-ஆம் ஆண்டு முதல் கி.பி. 1422 வரை ஆட்சி செய்தான். அவனது காலம் முழுமையும் போரிலே கழித்தான். பாமினி சுல்தான். ஃபிருஸ் உடன் நடைபெற்ற முதல் போரில் உடன்படிக்கையும் கி.பி. 1419இல் நடைபெற்ற இரண்டாவது போரில் தேவராயர் வெற்றியும் பெற்றான்.

முதலாம் வீரவிஜயன்

முதலாம் தேவராயருக்குப் பின் அவரது மகன் இராமச்சந்திர ராயர் பதவி ஏற்றார். மிகக் குறுகிய காலமே ஆட்சி பீடத்தில் இருந்தார். வித்தியாரண்யக் கலைஞானம் என்னும் பாடலில் முதலாம் தேவராயருக்குப்பின் இராமச்சந்திராவும் முதலாம் வீர விஜயனும் முறையே ஆட்சி புரிந்தனர் எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இராமச்சந்திரனுக்குப் பின் பதவியேற்ற முதலாம் வீரவிஜயனுக்கு 'விஜய பூபதி',

'விஜய புக்கன்', 'வீர புக்கன்' எனப் பல பெயர்கள் உண்டு. இம் மன்னனின் ஆட்சியில் தாம் ஏதும் முக்கியப் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொள்ளாது தம் மகன் இரண்டாம் தேவராயனிடமே விட்டு விட்டார். பாமினி சுல்தான்களுடனும், ஓரிய தளபதிகளுடனும் நடந்த இரு போர்களிலும் இரண்டாம் தேவராயனே தலைமையேற்று நடத்தினான்.

இரண்டாம் தேவராயர் (கி.பி. 1422-1446)

வீர விஜயனின் மகனான இரண்டாம் தேவராயர் தனது சிறந்த படை வலிமையால் விஜயநகர ஆட்சியை வலிமையுறச் செய்தார். அப்துர்ரஸாக் என்பவர் முகம்மதிய பாரசீக அரசனின் தூதர். அவர் தனது 'பாரசீக வரலாறு' எனும் நூலில் இரண்டாம் தேவராயரின் ஆட்சிச் சிறப்பைப் பற்றி விரிவாக எடுத்துரைத்துள்ளார்.

காஞ்சி காமாட்சியம்மன் கோயிலில் இவரது ஆறு கல்வெட்டுகள் காணப்படுகின்றன. இங்குள்ள கல்வெட்டொன்று, பல கோயில் சொத்துகளைத் தனது அரச அதிகாரிகளும் உள்ளூர் மக்களும் தவறாகப் பயன்படுத்துவதைத் தடுத்து நிறுத்தி முறைப் படுத்தினான் என்ற செய்தியைத் தெரிவிக்கின்றது. தேவராயரின் நன்மை வேண்டி 'ஸ்ரீ காமாட்சிபுரம்' என்ற அக்ரஹரத்தை இப்பகுதி அதிகாரியான மண்டல புருஷர் என்பவர் உருவாக்கியுள்ளார். தனது சகோதரர் பிரதாப தேவராயருடன் ஆட்சி புரிந்து வந்ததை மாங்காடு காமாட்சியம்மன் கோயிலில் உள்ள மூன்று கல்வெட்டுகள் புலப்படுத்துகின்றன. பிரதாப தேவராயரின் ஆட்சியில் அரசனின் நலத்திற்காகத் திருப்பிலிவன வியாக்ரபுரீஸ்வர கோயிலுக்குத் தேவப்பா என்பவன் கணக்கன் பட்டு எனும் சேடியநல்லூரைத் தேவதானமாக்கியுள்ளான்.

மல்லிகார்சுனன்(கி.பி.1447-1465)

இரண்டாம் தேவராயருக்குப் பின் அவரது மகன் மல்லிகார்சுனன் பட்டம் ஏற்றான். கங்கதாசர் தம்முடைய நாடக நூலில் பாமினி சுல்தானையும் ஓரிசா படைத் தளபதியையும் வென்றதாகக் கூறுகிறார். 'மல்லிகார்ஜுனன் என்கிற இம்மடி பிரவத தேவன் எனக் கல்வெட்டுகள் இவனைக் குறிக்கின்றன. சந்திரகிரி கவிஞர் அப்பரச உடையார் நினைவாகக் காஞ்சி திருவேகம்பமுடைய கோயிலைப்

பழுதுபார்க்க இருகிராமங்களின் வரிகளை மறுநிர்ணயம் செய்துள்ளான். சமண சமயத்தைச் சேர்ந்த நேமிசந்திரர் இவனது அவையில் இருந்துள்ளார். ஓரிசா கஜபதி வேந்தனின் காஞ்சிப் படையெடுப்பு வெற்றியால் இவனது ஆட்சி முடிவுற்றது.

இரண்டாம் விருபாக்ஷன் (கி.பி. 1466 - 69)

இரண்டாம் தேவராயனின் இளைய மகனும் மல்லிகார்ஜுனனின் தம்பியுமான இரண்டாம் விருபாக்ஷன் கஜபதி மன்னனிடம் போரிட்டு மீண்டும் காஞ்சியைக் கைப்பற்றினான். விஜயநகரப் பேரரசின் கீழ் சிற்றரசனாக இருந்த பாண மன்னன் புவனவீர சமரகோலாகலன் காஞ்சியின் மீது படையெடுத்துச் சுயாட்சி பெற்றான். இப்பாண மன்னன் ஏகாம்பரநாதர் மற்றும் காமாட்சியம்மன் கோயில்களுக்குத் தன் பெயரில் கிராமங்களை ஏற்படுத்தித் தானமளித்துள்ளான். இவன் தனது பெயரில் 'சமரகோலாகலன்' மற்றும் 'புவனேகவீரன்' என்ற காசுகளை வெளியிட்டான். இரண்டாம் விருப்பண்ணனின் கி.பி. 1467 முதல் 1471 வரையான நான்கு கல்வெட்டுகள் காஞ்சியில் காணப்படுகின்றன. இரண்டாம் விருப்பண்ணனுடன் சங்கம வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்களின் ஆட்சி நிறைவுற்றது.

சாளுவ நரசிம்மன் (கி.பி. 1486-90)

'சாளுவர்' என்பது வேட்டையின் போது பயன்படுத்தப்படும் ஒரு வகை பறவையைக் குறிக்கும் சொல்லாகும். 'சாளுவர்' என்ற சொல் தெலுங்கிலும் கன்னடத்திலும் வழங்கப்படுகிறது. சாளுவ நரசிம்மரின் பாட்டன் முதலாம் கம்பண்ணனுடன் மதுரைப் படையெடுப்பில் கலந்து கொண்டான். அப்போரில் நரசிம்மனின் திறனை அறிந்து அதற்காக 'சாளுவர்' என்ற பட்டம் சூட்டப்பட்டது. அதன்பிறகு அப்பரம்பரையினர் 'சாளுவர்' என்ற பட்டம் பெற்றனர்.

சங்கம வம்சத்தைச் சார்ந்த இரண்டாம் விருப்பண்ணனின் முக்கிய அதிகாரிகளையும் பிரபுக்களையும் தன் வசப்படுத்தித்தான் முடிசூட்டிக் கொண்டான். காஞ்சி வரதராஜர் கோயிலில் பேரருளாளர்,

நாச்சியார், பெருந்தேவியார் படிமங்கள் இடம்பெறக் கங்காதரன் மகன் விருபாட்சத் தண்டநாயகமும், நரசிங்கராய மகாபிரதானியும் தானமளித்தனர். கி.பி. 1487-ஆம் ஆண்டுக் கல்வெட்டொன்று கந்தாடை இராமானுஜர் என்னும் வைணவர், 'இராமனுஜகூடம்' ஏற்படுத்தியதைத் தெரிவிக்கிறது.

நரச நாயகர் (கி.பி. 1492-1506)

சாளுவ நரசிம்மன் தாம் இறக்கும்போது தம்முடைய மகன்கள் இருவரும் சிறுவயதினராய் இருந்ததால் அவர்கள் அரசப் பொறுப்பினை ஏற்கும்வரை அவர்களுக்குப் பாதுகாவலராக இருக்க நரச நாயகருக்கு உத்தரவிட்டார். அதன்படி, மூத்த மகனான திம்மா என்பவனை இளவரசனாக அமர்த்தி தாமே முன்னின்று அரசாட்சி செய்தான். சாளுவ நரசிம்மனின் கீழ்ப் பணியாற்றிய துளுவ குலத் தலைவர்களில் மிகச் சிறந்தவர் நரச நாயகராவார். பகைவர்களால் 'திம்மா' இறந்துவிட, அவனது தம்பி இரண்டாம் நரசிம்மன் இளவரசனாக்கப்பட்டு அரசாட்சியை நாயகர் தொடர்ந்து மேற்கொண்டார். அரச குமாரர்களைக் காத்து ஆட்சி செய்ததால் அவர் 'ரக்ஷகர்த்தா', 'ஸ்வாமி' என அழைக்கப்பட்டார்.

வீரநரசிம்மன் (கி.பி. 1506-089)

நரச நாயகருக்குப் பின் அவரது மூத்த குமாரன் வீர நரசிம்மன் ஆட்சி பொறுப்பினை ஏற்றான். அப்போது இம்மடி நரசிம்மன் (இரண்டாம் நரசிம்மன்) அரச பதவியை தாம் வகிக்கும் வயதையடைந்தான். வீரநரசிம்மன், இரண்டாம் நரசிம்மனை அரச பதவியிலிருந்து நீக்கி தாமே அரசனாக விரும்பி, பெணுகொண்டாக் கோட்டையில் தங்கியிருந்தபோது அவரைக் கொலை செய்துவிட்டு கி.பி. 1506ஆம் ஆண்டு பதவியேற்றான். இரண்டாம் நரசிம்மனுடன் சாளுவ மரபு மறைந்தது.

கிருஷ்ணதேவராயன் (கி.பி. 1509-29)

நரச நாயகருக்கும் நாகம்பாளாக்கும் மகனாக கிருஷ்ண தேவராயன் பிறந்தான். இவனுடைய ஆட்சியில் சமூக, பொருளாதார,

சமயக் கூறுகளில் தமிழகம் சிறப்புடன் இருந்தது. கிருஷ்ண தேவராயன் சிறந்த போர் வீரனாக மட்டுமின்றி சிறந்த ஆட்சியாளனாகவும் விளங்கினான். பேரரசு முழுவதும் அவனது நேரடி ஆட்சிக்குட்பட்டிருப்பினும் அவை பல மாநிலங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டு ஒவ்வொன்றும் ஓர் ஆளுநர் தலைமையின் கீழ் இருந்தது. கிருஷ்ணதேவராயன் வடமொழியிலும் தெலுங்கு மொழியிலும் நன்கு புலமை பெற்றிருந்ததால். 'ஆந்திர போஜர்' என அழைத்தனர். கிருஷ்ணதேவராயன் 'ஆமுத்த மால்யதா', என்றும் சிறந்த நூலை எழுதினார். மேலும் 'ஜாம்பவதி கல்யாணம்', 'உஷா பரிணயம்' ஆகிய இரு நாடக நூல்களையும் எழுதியுள்ளார். அவரது அவையில் இருந்த எட்டு சிறந்த புலவர்களை 'அஷ்ட திக்கஜங்கள்' என்றழைத்தனர். அவர்கள் அல்லசானி பெத்தண்ணா, நந்தி திம்மண்ணா, ராமபத்திரா, தூர்ஜடி மல்லண்ணா, சூரண்ணா, ராம ராஜபூஷணா மற்றும் தென்னாலி இராமகிருஷ்ணா ஆகியோராவார்.

புண்ணியத் தலங்களைத் தரிசிக்க தமிழகம் முழுவதும் பயணம் மேற்கொண்டான். அப்போது ஏகாம்பரநாதர் கோயில் தெப்ப உற்சவம் நடத்த வேண்டி இரண்டு ஊர்களைத் தானமாக அளித்தான். மேலும் இரண்டு சிறிய தேர்களைச் செய்தளித்துள்ளான். கி.பி. 1517இல் காஞ்சியில் பயணம் மேற்கொண்ட கிருஷ்ண தேவராயர் ஏகாம்பரநாதர் மற்றும் வரதராஜர் திருவிழாக்களின்போது கோயில் தேர்கள் செல்லும் பாதை தீர்மானிக்கப்பட்டுள்ளது. இம்மன்னன் மற்றும் அவரது பெற்றோர் நினைவாக அருளாளப் பெருமாள் கோயில் விமானத்திற்குத் தங்கக் கவசம் இம்மன்னனால் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளது. தன் மனைவி தூர்காதேவியுடன் விஜயம் செய்த இம்மன்னன் 1000 வராகன் பொன் காணிக்கையும், பொன் கூடத்தில் துலாபாரமும் கொடுத்துள்ளான்.

அச்சுதராயன் (கி.பி. 1529-42)

கிருஷ்ணதேவராயனுக்குப் பின் அவனது ஒன்றுவிட்ட சகோதரன் அச்சுதராயன் பதவியேற்றான். கிருஷ்ணதேவராயன் இறந்த பின் சந்திரகிரி சிறையிலிருந்து விஜயநகரம் வரும்

வழியிலேயே திருப்பதி மற்றும் காளஹஸ்தி ஆகிய இடங்களில் அவனுக்கு மக்கள் முடிசூட்டி மகிழ்ந்தனர். அச்சுதராயனின் ஆட்சிக் காலம் மிகவும் குழப்பமானதாக இருந்தது. உள்நாட்டுக் கலகங்களும், அந்நியர் படையெடுப்பும், இராமராயரின் பேராசையுமே அக்குழப்பங்களுக்கு முக்கிய காரணமாக இருந்தன. காஞ்சியில் உள்ள இவனது கி.பி. 1533 - ஆம் ஆண்டு கல்வெட்டு, தனது முடிசூட்டு விழாவின் போது தனக்கு அளிக்கப்பட்ட ஊர்களைக் காஞ்சி ஏகாம்பரநாதர் மற்றும் வரதராஜர் கோயில்களுக்குச் சமமாகப் பிரித்தளிக்குமாறு கூறி, சாளுவ நாயகனிடம் அப்பணி ஒப்படைக்கப் பட்டது. ஆனால் சாளுவ நாயகன் ஏகாம்பரநாதர் கோயிலுக்கு அதிகமான ஊர்களை ஒதுக்கினான். இதனையறிந்த அச்சுதராயன் தாமே முன்னின்று சமமாகப் பிரித்தளித்தான்.

அச்சுதராயன் இறந்தவுடன் மரபு வழியுரிமை போராட்டம் தோன்றியது, கிருஷ்ண தேவராயரின் மருமகன் இராமராயன், சதாசிவருக்குப் பட்டம் சூட்டித் தாமே பேராட்சியளராக எட்டு ஆண்டுகள் திறம்படப் பணியாற்றினான்.

ஆரவீடு மரபினர்

ஆறு ஆண்டுகள் இராமராயனின் தம்பி திருமலை என்பவர், சதாசிவாராயன் சார்பாக ஆட்சி செய்தார். அக்காலத்தில் நாட்டில் குழப்பமும் கலவரமும் மிகுந்திருந்தன. கி.பி. 1570 -ல் திருமலை அரசு பட்டத்தை வெளிப்படையாக ஏற்றார். திருமலை தமது மூன்று மகன்களையும் பேரரசின் ஒவ்வொரு பகுதிக்கும் பிரதிநிதிகளாக நியமித்தான். ஸ்ரீரங்கன் தெலுங்கு நாட்டிலும், இராமன் கன்னட நாட்டிலும், வேங்கடபதி தமிழ் நாட்டிலும் அரசு பிரதிநிதிகளாக ஆட்சி செய்தனர்.

கி.பி. 1571-ல் திருமலை அரசு பதவியை விட்டு விலகியவுடன் அவனின் மூத்த மகன் ஸ்ரீரங்கன் அரியணை ஏறினான். ஸ்ரீரங்கரால் முஸ்லிம்களின் தாக்குதல்களை நிறுத்த முடியவில்லை. ஆதலால் அவனுக்குப்பின் கி.பி. 1585-ல் அவனது

தம்பி இரண்டாவது வேங்கடன் பதவி ஏற்று கி.பி. 1614 வரை ஆட்சி செய்தான். கோல்கொண்டாவோடு போரிட்டு வெற்றி பெற்றதன் பயனாக தன் அரசைக் கிருஷ்ணா ஆற்றங்கரை வரை விரிவாக்கினான். உதயகிரியைக் கைக்கொண்டு. வேலூர் லிங்கம நாயக்கரை போன்ற பல கிளர்ச்சியாளர்களையும் கட்டுப்படுத்தினான். அரவீடு மரபில் தோன்றிய மன்னர்களுள் தலைசிறந்தவர் வேங்கடவன் என்பதில் ஐயமில்லை. இராமதேவரும் (கி.பி. 1617 - 30), அவருக்குப்பின் மூன்றாவது வேங்கடரும் (கி.பி. 1630-42) பெயரளவில் ஆட்சி புரிந்தனர். இப்பேரரசின் ஊக்கமும் செல்வாக்கும் குறைந்தது. கி.பி. 1642-ல் வேங்கடன் இறந்தபின் அவனது மருமகன் மூன்றாம் ஸ்ரீரங்கன் அரசரானான். இஸ்லாமியர்களின் படையெடுப்பால் தஞ்சாவூருக்கும் மைசூருக்கும் தப்பினார். செஞ்சி மற்றும் தஞ்சாவூர் ஆகிய பகுதிகள் பீஜப்பூர் சுல்தான்கள் கையில் சிக்கின. கி.பி. 1652க்குள் கர்நாடகம் முழுவதையும் இஸ்லாமியர்கள் கைப்பற்றினர். இருப்பினும் கி.பி. 1675-ஆம் ஆண்டு வரை மைசூரிலிருந்து மூன்றாம் ஸ்ரீரங்கன் ஆட்சி செய்தான். ஸ்ரீரங்கன் மறைவிற்குப் பின் விஜயநகரப் பேரரசும் மறைந்தது.

**வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க
இடங்கள்**

மதுராந்தகம் வட்டம்

அச்சிறுபாக்கம்

சென்னை - விழுப்புரம் நெடுஞ்சாலையில் சென்னையிலிருந்து 96 கி.மீ தொலைவிலும் மேல்மருவத்தூரிலிருந்து 5 கி.மீ தொலைவிலும் அமைந்துள்ளது. இவ்வூரிலுள்ள ஆட்சீஸ்வரர் சிவன் கோயில் திருஞானசம்பந்தர், மாணிக்கவாசகர் ஆகியோரால் பாடப் பெற்ற தலமாகும். இக்கோயிலினுள் உடையாட்சீஸ்வரர், எமையாட்சீஸ்வரர் என இரு மூலவர்களுக்கும் தனித் தனியே கருவறைகள் அமைக்கப்பட்டிருப்பது சிறப்பாகும். இங்குள்ள கல்வெட்டுகளில் தொன்மையானது முதலாம் இராஜேந்திர சோழனின் 3-வது ஆட்சியாண்டுக் (கி.பி. 1015) கல்வெட்டாகும். இவ்வூரை அச்சிறுபாக்கம் என்றே கல்வெட்டுகள் குறிக்கின்றன. மேலும், இவ்வூர் களத்தூர் கோட்டத்தில் தன்னாட்சி பெற்ற ஊராக இருந்த மதுராந்தகச் சதுர்வேதிமங்கலத்தின் தென் எல்லையாக இருந்துள்ளது. 'பெரும்பேர்' என்ற ஊரும் மதுராந்தகத்தின் தென் எல்லையாக இருந்துள்ளதை அவ்வூர்க் கல்வெட்டுத் தெரிவிக்கிறது. மேலும் புலிபரக்கோயில், பழனையூர் ஆகிய இவ்விரண்டு ஊர்கள் மதுராந்தகத்தின் வட எல்லையாக இருந்துள்ளன என்பதை அவ்வூர்க் கல்வெட்டுகளால் அறியலாம்.

முதலாம் இராஜேந்திரனின் காலத்தில் இவ்வூர் அச்சிறுபாக்கம் எனவும், இறைவன் மகாதேவர் எனவும் அழைக்கப்பட்டுள்ளார். முதலாம் குலோத்துங்கன் 43ஆவது ஆட்சியாண்டில் (கி.பி. 1113) 'ஆட்சிகொண்ட மகாதேவர்' என இறைவனின் பெயர் மாற்றம் அடைந்துள்ளது. இவனது காலத்திற்குப் பிந்தைய கல்வெட்டுகள் 'ஆட்சி கொண்ட மகா தேவர்' என்று அழைக்கப்பட்டதை தெரிவிக்கின்றன.

இரண்டாம் குலோத்துங்கச் சோழன் தனது சிறப்புப் பெயர்களில் ஒன்றான 'கலிகடிந்த சோழன்' என்ற சிறப்புப் பெயரில் செம்பியன் சாத்தனூர், முடியம்பாக்கம், சிறுகடுவம் பாக்கம், கடகவட்டி, புலியுன்னி ஆகிய கிராமங்களைச் சேர்த்து புதிய ஊரினை உருவாக்கி அதற்கு 'கலிகடிந்த சோழன் சாத்தனூர்' என்று பெயரிட்டான். இவ்வூரினை அச்சிறுபாக்கம் ஆட்சி கொண்ட மகாதேவன் கோயிலுக்குத் தனது அதிகாரியான குலோத்துங்கச் சோழ பிரம்மராயர் தந்த ஆலோசனையின் பேரில் தானம் அளித்துள்ளான்.

இரண்டாம் குலோத்துங்கன் விக்கிரம சோழபுர அபிஷேக மண்டபத்து முத்து பந்தலில் இருந்தபோது இவனின் அதிகாரியான விக்கிரம சோழ பிரம்மராயர் கேட்டுக் கொண்டதற்கிணங்க ஓய்மா நாட்டிலுள்ள குறிப்பிட்ட நிலத்தினை அச்சிறுபாக்கம் கோயிலில் இவ்வரசனால் நிறுவப்பட்ட குலோத்துங்க சோழீஸ்வரமுடையார் இறைவனின் வழிபாட்டிற்கு தானம் அளித்தான்.

இரண்டாம் இராஜராஜனின் ஆட்சிக் காலத்தில் இப்பகுதியில் சிற்றரசனாக இருந்த செங்கேணி இராஜநாராயண சம்புவராயன் இக்கோயிலில் உணவளிக்க 'பாடிக்காவல்' வருவாயையும் காலை வழிபாட்டிற்காக இங்கு வசூலிக்கப்பட்ட தறி இறை, தட்டார் பட்டம், செக்குக்கடமை போன்ற வரி வசூலையும் இக்கோயிலுக்கு வழங்கினான்.

செங்கேணி அம்மையப்பன் பாண்டி நாடு கொண்டான் கண்டரசூரியன் என்கிற இராஜராஜ சம்புவராயன் மூன்றாம் குலோத்துங்கனின் ஆட்சியில் இப்பகுதி செங்கேணி வம்ச சிற்றரசனாக இருந்துள்ளான். இவன் இக்கோயிலுக்குக் கி.பி. 1190 இல் இரண்டு தங்க ஆபரணங்களைத் தானமாக வழங்கியுள்ளான். மேற்கூறப்பட்ட இம்முழுப் பெயரையும் இவ்வூர்க் கல்வெட்டுத் தெரிவிப்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இதேபோன்று இவனது மகன் அத்திமல்லன் என்கிற குலோத்துங்க சோழச் சம்புவராயன் அச்சிறுபாக்கம், நெற்குன்றம், புலியுன்னி ஊர்களின் வரி வசூல்களை இக்கோயிலுக்கு கி.பி. 1193இல் தானமளித்தான்.

வெங்கலப் பாக்கத்தைச் சேர்ந்த பாலமுழான் வேளான் அம்மையப்பன் என்பவன் விளக்கெரிக்க 10 எருமைகளும் ஒரு குத்துவிளக்கும் தானமாக அளித்துள்ளான். மலை மண்டலத்தைச்

சார்ந்த புவனி விச்சாதிர தேவன் என்பவன் இறைவனுக்குத் திருப்பாவாடை மற்றும் நந்தவனத்தில் பணிபுரிபவர்களுக்கு இரு வீட்டு மனையும் வழங்கியுள்ள செய்தி கல்வெட்டுகளால் தெரிய வருகின்றன. சோழர் காலம் தொடங்கி தற்போது வரை இவ்வூர் சீரும் சிறப்புடன் விளங்குகிறது.

அரசர்கோயில்

இவ்வூரில் வரதராஜ பெருமாள் கோயிலொன்று உள்ளது. இக்கோயில் இறைவனது பெயர் திருவரசூர் எம்பெருமான் என்றழைக்கப்பட்டுள்ளார். வானவதரயரின் இளைய சகோதரர் ஆணையார் என்கிற அதியமான் தேவன் என்பவர் இவ்விறைவனுக்கு 40 பணத்திற்கு நிலம் ஒன்றினை வாங்கித் தேவதானமாக அளித்துள்ளான். மேலும் இரண்டாம் சுந்தர பாண்டியனின் 15வது ஆட்சியாண்டு (கி.பி. 1291) கல்வெட்டினால் பாத்தூரில் திருவரசு நாயனார் கோயில் அமைந்திருந்ததாகத் தெரிகிறது. ஆனால் தற்போது பாத்தூர், தனியாகவும், பாத்தூரிலிருந்து பிரிந்து இக்கோயில் உள்ள பகுதி அரசர்கோயில் என்ற தனி கிராமமாகவும் இருக்கின்றது.

அனந்த மங்கலம்

மதுராந்தகம் வட்டம் ஓரத்தியிலிருந்து 8 கி.மீ தொலைவில் இவ்வூர் அமைந்துள்ளது. இவ்வூரின் மலை உச்சியில் இருதீர்த்தங்கரர்களின் உருவங்கள் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வூருவங்களின் கீழ் 'ரெட்ட நேமி அடிகள்' 'அரட்டராந நேமிகள்' என்ற எழுத்துப் பொறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. இதனருகே முதலாம் பராந்தகனின் 38-ஆம் ஆட்சியாண்டில் (கி.பி. 945) வர்த்தமானப் பெரியடிகள் என்பவர் ஜினகிரியில் உள்ள ஒரு சமணத் துறவியின் உணவுக்காக ஐந்து கழஞ்சு பொன் அளித்த செய்தியைக் கூறும் கல்வெட்டுள்ளது.

தீர்த்தங்கரர் சிற்பங்களில், உள்ள எழுத்துப்பொறிப்பு பராந்தகன் கல்வெட்டின் எழுத்தமைதியைக் கொண்டுள்ளதால் தீர்த்தங்கரர் சிற்பங்கள் கி.பி. 10ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்ததாகக் கருதப்படுகிறது. தற்போது சாமான் குண்ணு (சமணர் குன்று) என்றழைக்கப்படுவது, அப்போது ஜினகிரி என்றழைக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும், இப்பகுதி சமணர்கள் வாழ்ந்த இடமாக இருந்ததால். 'நந்த மங்கலம்' என்பது அனந்தமங்கலம் என்று ஆகியுள்ளது.

முதல் குலேத்துங்கன் சோழன் காலத்திய 'அகஸ்தீஸ்வரர்' என்ற சிவன் கோயிலும் இங்குள்ளது. மூன்றாம் இராஜராசன் காலக் கல்வெட்டொன்று 'பாடி காவல்' வரியைத் திருப்பணிக்கு செலவிட்ட செய்தியைத் தெரிவிக்கிறது.

ஓரத்தி

கி.பி. 901-ஆம் ஆண்டில் இவ்வூர் 'உரத்தி' என்ற பெயருடன் இருந்திருக்கிறது. இவ்வூரில் வீரன் ஒருவன் வாள் கொண்டு தன் தலையைத் தானே அறுத்து தலைப்பலி கொடுப்பது போன்ற நவ கண்டம் சிற்பம் செதுக்கப்பட்டுள்ளது. இச்சிற்பத்தில் உள்ள கல்வெட்டு மேற்பகுதி தமிழிலும் கீழ்ப்பகுதி கன்னடத்திலும் உள்ளது. ஓரத்தியிலுள்ள மலையில் சமணத் துறவிகள் வாழ்ந்தனர் என்பதற்கு அடையாளமாக, இவ்வூர் மலையில் சமணர் படுக்கைகள் இரண்டு காணப்படுகின்றன. இவ்வூர் ஏரியின் மதகினை நெடுங்கல் நாட்டு ஆற்றூரில் வாழ்ந்த சமணர்கள் எடுத்துள்ளதை இவ்வூர் கல்வெட்டால் அறியலாம்.

ஓரத்தி மற்றும் இவ்வூரினைச் சுற்றியுள்ள பகுதிகளில் கற்காலக் கருவிகள் கிடைத்துள்ளதால் இப்பகுதி கற்கால முதல் மக்கள் வாழ்விடமாக இருந்து வருகின்றது எனலாம்.

ஓணம்பாக்கம்

மதுராந்தகம் வட்டத்தில் மேல்மருவத்தூரிலிருந்து செய்யூர் செல்லும் சாலையில் 9கி.மீ. தொலைவில் இச்சிற்றூர் உள்ளது. இவ்வூருக்குக் கிழக்கே ஊசிமலை மற்றும் கருப்புக்குன்று ஆகிய இரு குன்றுகள் உள்ளன. ஊசிமலை குரவன் குன்று, பஞ்சபாண்டவ மலை என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. இந்த மலையில் ஐந்து சமணப்படுக்கைகள் காணப்படுகின்றன. இதனருகில் இயற்கை சுனை ஒன்று அமைந்துள்ளது. இப்படுக்கைகளின் தலைப்பகுதியில் இருந்த தமிழ் பிராமி எழுத்துக்கள் தற்போது ஆங்கில எழுத்துக்களாக மாற்றப்பட்டுள்ளன.

இம்மலை அருகே கருப்புக் குன்று அமைந்துள்ளது. இம்மலையின் உச்சிக்கு செல்லும் பாதையில் சிறிய கோட்டம்